

VIIIè Congrés

**Una joventut
per lluitar el present**

**i guanyar
el futur**

Jsuc
joventut comunista

DOCUMENTS DEL VIIIÈ CONGRÉS DE LA JOVENTUT SOCIALISTA UNIFICADA DE CATALUNYA – JOVENTUT COMUNISTA

Estatuts 4

Títol I. La JSUC

Títol II. La militància

Títol III. Principis generals de funcionament intern

Títol IV. Organització de base

Títol V. Organització intermèdia

Títol VI. Òrgans nacionals

Títol VII. Sancions, règim disciplinari, recursos, efectivitat de les sancions i mesures cautelars

Títol VIII. La JSUC i Esquerra Unida i Alternativa

Títol IX. La JSUC i el PSUC-Viu

Títol X. La JSUC i la UJCE

Títol XI. Òrgans d'expressió i símbols

Títol XII. Disposicions addicionals, finals i transitòries

Document Organitzatiu 17

I. L'organització de la JSUC

I.1. JSUC com a organització marxista-leninista

I.2. JSUC com a escola de comunistes

I.3. JSUC com a organització de quadres

I.4. JSUC joventut feminista

I.5. JSUC com a joventut del PSUC-Viu

II. Model organitzatiu: Centralisme democràtic

III. Funcionament de l'organització

IV. Militància, premilitància i simpatitzants

IV.1. Responsabilitat de la militància

IV.2. Premilitància

IV.3. Simpatitzants

IV.4. Capacitació de quadres

IV.5. Deures i responsabilitats de la direcció

V. El col·lectiu

- V.1. Territorialització
- V.2. Funcions de col·lectiu
- V.3. Situació de col·lectius
- V.4. Responsabilitats als col·lectius

VI. Precol·lectiu

VII. Comissions de treball

VIII. La Comissió Permanent

IX. El Comitè Central

X. Conferències Nacionals

XI. El Congrés

XII. Finançament

- XII.1. Model financer
- XII.2. Mètode d'autofinançament
- XII.3. Quota

XIII. Formació

- XIII.1. Importància de la formació
- XIII.2. Escoles de formació

XIV. Comunicació interna

XV. Relacions amb el PSUC-Viu

Document Polític 38

I. Introducció

II. Internacional

III. La Unió Europea

IV. Catalunya

- IV.1. La Catalunya d'avui dia. D'on venim i on anem?
- IV.2. El nostre projecte per a Catalunya

V. La situació a Espanya

VI. L'actuació de la JSUC en els moviments socials

- VI.1. Moviment estudiantil
- VI.2. Moviment obrer
- VI.3. Moviments veïnals i juvenils de barri

VII. La urgència d'una proposta ecologista

VIII. El model del turisme que defensem

IX. Proposta sobre les noves tecnologies i els nous sectors productius

ESTATUTS

Títol I. La JSUC

Article 1. Definició

La JSUC és una organització política juvenil de classe, revolucionària, democràtica, feminista, republicana, catalanista, internacionalista, laica i independent que lluita pels drets de la classe treballadora i la seva joventut, i que s'organitza a Catalunya.

Article 2. Principis

La JSUC basa el seu anàlisi, proposta i pràctica política, en el materialisme històric i dialèctic i en el socialisme científic. Té com principis l'internacionalisme, la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles, la preservació del medi ambient, la lluita contra el capitalisme, l'imperialisme, el feixisme, el patriarcat, la xenofòbia, l'homofòbia i qualsevol altra forma d'opressió sobre l'ésser humà.

La base ideològica de la JSUC és el marxisme-leninisme, fent seves altres aportacions del pensament i la pràctica revolucionària, com a instrument d'anàlisi i transformació de la realitat.

Article 3. Objectius

La Joventut Comunista té com tasca fonamental treballar per articular el moviment juvenil, actuant entre la joventut treballadora i estudiantil amb l'objectiu de lluitar pels drets de la joventut, en la perspectiva d'incorporar-la a la lluita per la consecució d'una societat comunista.

Article 4. Organització juvenil del PSUC-Viu

La JSUC és l'organització juvenil del PSUC-Viu, organitzativament independent i políticament autònoma, dins la línia estratègica del PSUC-Viu en l'elaboració de la qual participa aportant-hi la perspectiva juvenil.

Article 5. Model d'estat, cultura i llengua

La JSUC és una organització revolucionària, nacional i de classe, que es dirigeix als joves estudiants o treballadors de Catalunya. Defensa un model d'estat federal i republicà que es fixi com a prioritats la satisfacció de les necessitats dels seus ciutadans, aprofundint en la distribució igualitària dels ingressos i la redistribució i socialització de la riquesa en un marc d'unitat i solidaritat, que respecti el dret a l'autodeterminació i garanteixi que cap poble estigui en aquest marc si no ho decideix lliurement. Així mateix, es fixa com a objectiu l'ús i la defensa de la cultura i la llengua catalanes.

Article 6. Tradició

La JSUC es considera legítima hereva de la tradició i de l'organització que encarnen les històriques Joventuts Socialistes Unificades (JSU) i les desapaegudes Joventut Comunista de Catalunya (JCC) i Joves Comunistes (JC).

Article 7. Espai comunista a Catalunya

La JSUC es marca com un dels seus objectius prioritaris la refundació de l'organització comunista juvenil a Catalunya en un sol projecte, sobre les bases del marxisme-leninisme i recollint l'esperit unitari de la JSU.

Article 8. Formació de la militància

La formació política i ideològica dels membres de JSUC ha de ser una tasca permanent de l'organització, així com de la seva militància.

La formació dels militants en la pau amb justícia social, la societat antiimperialista, el compromís amb la lluita revolucionària i per la consecució d'un sistema socialista, l'austeritat i allò col·lectiu davant d'allò individual, seran tasques primordials per fer front als missatges imperants en el sistema capitalista.

Article 9. Treball als moviments socials

La JSUC té una clara vocació d'intervenció política i social en la societat actual; així mateix, té una clara vocació unitària i en aquest sentit es marca, doncs, com un dels seus objectius prioritaris el treball en els moviments socials d'esquerres, alternatius al capitalisme.

Article 10. Incompatibilitats

La pertinença a la JSUC és totalment incompatible amb actituds xenòfobes, racistes, homòfobes, sexistes o qualsevol altre expressió de menyspreu als drets humans. També serà incompatible la militància amb la participació en altres projectes i/o organitzacions polítiques en els que la JSUC no hagi decidit expressament participar o no hi autoritzi la participació.

Títol II. La militància

Article 11. Ingress

Podran militar a la JSUC totes aquelles persones joves d'entre 16 i 28 anys, ambdós inclosos, que demanin l'ingrés voluntàriament, que acceptin la política i els estatuts traçats pels congressos i conferències, que no presentin cap incompatibilitat segons l'Article 10 i que hagin superat el procés de premilitància descrit a l'Article 12. En el cas que algun grup de joves pertanyents a d'altres organitzacions, moviments o entitats juvenils demanin l'ingrés de forma col·lectiva, la qüestió haurà de ser resolta pel Comitè Central.

Les sol·licituds d'ingrés es dirigiran al col·lectiu de base en el qual es vulgui militar o, en el seu defecte, al Comitè Central.

Article 12. Premilitància

L'ingrés a l'organització i la conseqüent consideració de militant es donarà amb posterioritat a un procés de premilitància no inferior a tres mesos, en el qual el premilitant coneixerà amb profunditat l'organització en la qual vol militar, com s'organitza i com estreballa.

El període finalitzarà quan el ple del col·lectiu al qual demani ingrés així ho decideixi. Si s'accepta l'ingrés, el sol·licitant passarà a considerar-se militant de l'organització amb plens drets i deures. En cas contrari, el ple argumentarà raonadament i per escrit el rebuig de l'ingrés. El premilitant podrà recórrer la decisió al Comitè Central, que prendrà l'última decisió al respecte, de forma inapel·lable.

Article 13. Drets de la militància

Són drets dels i de les militants:

- o Participar en l'elaboració política de l'organització i intervenir lliurement de forma activa, crítica i creativa sobre tots els problemes als col·lectius i/o comitès als quals pertanyin.
- o La llibertat d'expressió i manifestació en l'àmbit intern, de crítiques sinceres sobre decisions preses, sense que això atempti contra la unitat, principis i estatuts de la JSUC, i amb el degut respecte a les persones.
- o Participar del dret a vot en les decisions del seu col·lectiu i dels òrgans als quals pertanyin.
- o Posar a disposició de l'òrgan respectiu les responsabilitats que ocupin a l'organització.
- o Rebre informació i formació precisa per a l'exercici i compliment de les seves funcions polítiques, a través dels canals oportuns.
- o Rebre informació regular, en els òrgans particulars, de l'estat de la organització, de les finances i dels acords polítics.
- o Escollir i ser escollits per a desenvolupar responsabilitats.
- o Supervisar políticament els seus responsables, sobre la base d'una informació veraç i contrastada.
- o Elevar propostes polítiques als òrgans superiors.
- o Tots aquells que li siguin reconeguts per llei i pels presents estatuts.

Article 14. Deures de la militància

Són deures dels i les militants:

- o Pagar periòdicament les quotes ordinàries i extraordinàries que estableixin en els òrgans pertinents.

- o Participar en el treball del seu col·lectiu i en les activitats i iniciatives que es portin a terme.
- o Assistir regularment i puntual a les reunions del seu col·lectiu i a tots els òrgans als quals pertanyin.
- o Propagar, aplicar i defensar en tots els àmbits la política de la JSUC.
- o Participar i aportar la política de la JSUC als àmbits estratègics d'actuació i als moviments socials, tot respectant la independència i la democràcia interna dels mateixos.
- o Complir i vetllar pel compliment de la disciplina interna i la unitat d'acció a nivell intern, així com la defensa de la línia política de l'organització i la unitat d'acció a nivell extern, tant als fronts unitaris i de masses com a les expressions públiques, i que és igual per a tots els militants independentment de la responsabilitat que assumeixin.
- o Exercir i estimular la pràctica de la crítica i la autocrítica de forma orgànica.
- o La formació política i ideològica
- o Informar als òrgans de direcció si es realitza alguna activitat remunerada en una organització social o política. Quedarà a decisió d'aquests en cas de professionalització d'aquesta activitat.
- o Posar a disposició de l'organització els ingressos percebuts de la seva activitat en representació de la JSUC i totes les organitzacions polítiques en les que la JSUC participa. Aquesta podrà exigir-ne una part, en funció del que decideixi el Comitè Central, sempre respectant criteris de progressivitat.

Títol III. Principis generals de funcionament intern

Article 15. Centralisme democràtic

El funcionament de la JSUC es basa en el centralisme democràtic, que combina una àmplia participació i llibertat en el debat col·lectiu amb la unitat d'acció del conjunt de l'organització. Això es concreta en:

- o La lliure participació en el debat i l'elaboració de la línia política des del col·lectiu fins el Congrés i des dels comitès d'agrupació fins el Comitè Central.
- o La línia política general de la JSUC s'elabora en els Congressos i s'expressa i concreta mitjançant el Comitè Central.
- o El caràcter electiu i revocable de totes les persones membres de tots els òrgans de direcció.
- o La pràctica del principi de direcció col·lectiva i l'exercici de la crítica i l'autocrítica.
- o La participació de la militància en els processos d'elecció dels òrgans de direcció, en base als criteris de democràcia i participació, mitjançant vot personal i directe, d'acord amb les normes i reglaments del Congrés i d'aquests Estatuts.

- o La no acumulació de responsabilitats, excepte en els casos explícitament contemplats pel Comitè Central.
- o La presa de decisions serà fruit d'un debat ampli i participatiu, que buscarà una síntesi superadora.
- o La vinculació als acords adoptats pel conjunt de l'organització i la consegüent unitat d'acció en el treball extern.
- o La prohibició de l'existència de fraccions, tant en el treball extern com en l'àmbit intern. No es permet per tant l'existència de corrents organitzades en el si de l'organització.
- o En el si dels processos congressuals o assemblearis, serà legítima la formació de plataformes o corrents d'opinió puntuals, que s'hauran de formalitzar. Per tant, es respectaran durant el procés i obligatòriament deixaran d'existir amb la seva finalització.
- o L'obligatorietat del compliment dels acords adoptats en els òrgans superiors tant pels òrgans inferiors com per la pròpia militància.
- o L'obligatorietat per part dels òrgans de direcció de rendir comptes de la seva gestió periòdicament.
- o L'exercici de la disciplina individual i la cohesió col·lectiva, lliure i conscientment assumides, pel desenvolupament i l'impuls de l'activitat de l'organització.

Títol IV. Organització de base

Article 16. El Col·lectiu

L'organització de base de la JSUC són els Col·lectius, que constitueixen l'element de contacte directe i quotidià de l'organització amb la joventut. Es constituïran Col·lectius principalment en centres d'estudi, de treball o llocs de residència, i actuaran en el marc d'un àmbit específic o front de treball concret.

En aquest sentit, cada militant s'enquadrarà en un determinat col·lectiu, en funció de l'àmbit on desenvolupi la seva activitat quotidiana i segons les necessitats de l'organització.

Quan, per motius de llunyania geogràfica, un militant no pertanyi a cap Col·lectiu, haurà d'incorporar-se a una Agrupació Territorial, a través de la qual participarà dels processos congressuals, assemblearis i en l'elecció de representants als òrgans.

Un Col·lectiu es constituirà a partir de tres militants i tendirà a un màxim de nou, i es considerarà degudament constituït quan així ho aprovi l'òrgan de direcció immediatament superior.

Es tendirà a que, d'entre els militants del Col·lectiu, s'esculli com a mínim una responsabilitat política, d'àrea interna i d'àrea ideològica.

El Col·lectiu es reuneix cada quinze dies, a tot estirar un mes, convocat per la persona que n'ostenti la responsabilitat política, o per la majoria dels seus membres.

Article 17. Tasques del Col·lectiu

Són tasques del Col·lectiu:

- o Difondre, desenvolupar i aplicar la política de la JSUC a través de campanyes, activitats i del treball a les organitzacions i moviments socials de l'àmbit o front on el Col·lectiu estigui emmarcat.
- o Desenvolupar la política nacional de la JSUC a l'àmbit específic d'actuació del Col·lectiu.
- o Elaborar plans de treball i balanços de gestió de l'activitat del Col·lectiu.
- o Impulsar l'organització de la joventut en la lluita per les seves reivindicacions immediates.
- o Organitzar la formació dels seus militants.
- o Promoure el creixement organitzatiu de la JSUC a través de la incorporació de nous i noves militants.
- o Establir mecanismes de comunicació amb les organitzacions progressistes i revolucionàries del seu àmbit d'actuació, de cara a establir debats i propostes comuns, així com estimular-hi la participació dels i les militants.
- o Difondre les publicacions de l'organització, tant locals com nacionals.
- o Informar regularment als òrgans superiors de la seva activitat.
- o Recaptar la quota dels militants.

Article 18. Òrgans de direcció del Col·lectiu

El màxim òrgan de direcció del Col·lectiu és el Plenari. El Plenari estarà constituït per tota la militància del Col·lectiu i tota la premilitància amb dret a veu, en desenvoluparà les tasques i escollirà un o una responsable polític.

Article 19. El precol·lectiu

El precol·lectiu és l'estructura prèvia a la formació d'un nou col·lectiu. Tindrà dret de veu però no de vot en la seva estructura superior. Un precol·lectiu no serà considerat col·lectiu fins que participi constantment de la vida interna de l'organització, compleixi amb les tasques pròpies d'un col·lectiu, i participi activament en aquells fronts que tingui assignats. Els precol·lectius hauran de ser donats d'alta mitjançant prèvia acceptació de les estructures unitàries, i és tasca d'elles la dinamització i seguiment dels precol·lectius

Títol V. Organització Intermedia

Article 20. Agrupacions Territorials

Els Col·lectius s'agruparan en Agrupacions Territorials, en base a criteris de proximitat geogràfica i segons la realitat interna. La creació de noves Agrupacions Territorials es formalitzarà prèvia petició d'un o més col·lectius i ratificació pel Comitè Central.

Article 21. Enllaç

Les Agrupacions Territorials serviran d'enllaç entre els Col·lectius i el Comitè Central. Seran l'òrgan de direcció immediatament superior als Col·lectius, per sota de les Conferències Territorials.

Article 22. Conferències Territorials

Les Conferències Territorials són el màxim òrgan de direcció de l'Agrupació Territorial corresponent, i tenen per funció:

- o L'aplicació i el desenvolupament de la línia política de la JSUC al corresponent àmbit d'actuació.
- o Desenvolupar plans de treball generals de l'agrupació, dins els quals s'inclouran els plans de treball específics de cada Col·lectiu. El mateix procediment es donarà en els balanços de gestió.
- o Decidir sobre la composició del comitè que, com a mínim, estarà format pel/la responsable polític/a de l'agrupació i pels responsables polítics dels Col·lectius que la componen.
- o L'elecció dels representants en el Comitè Central d'entre els militants de l'Agrupació.

La Conferència serà convocada pel Comitè Central, prèvia petició de l'Agrupació que, en cas que la convocatòria no pugui esperar a la celebració de la propera reunió del Comitè Central, la Comissió Permanent haurà de donar el vistiplau i el Comitè Central ratificarà la decisió a la seva propera reunió. Tindrà una periodicitat mínima coincident amb els processos congressuals, així com bianualment, per a l'aprovació de plans de treball i balanços de gestió, i requerirà d'un quòrum de més del 50% de la militància de l'Agrupació per a la presa d'acords.

En cas d'incompliment dels acords congressuals o dels Estatuts per part d'un Comitè Territorial, el Comitè Central podrà convocar unilateralment la Conferència. També podrà convocar-se a petició d'un nombre de Col·lectius que representin la majoria de la militància de l'Agrupació Territorial.

Article 23. Comitè Territorial

Les Agrupacions Territorials es dotaran d'un Comitè, que serà el màxim òrgan de direcció dels col·lectius entre Conferències Territorials. El Comitè estarà format, com a mínim, per la responsabilitat política de l'agrupació, així com les dels Col·lectius que en formin part. En cas que es consideri oportú, es podran escollir altres responsabilitats al Comitè de l'Agrupació (organització i finances, ideològica...).

Les funcions dels Comitès seran vetllar pel desenvolupament dels plans de treball, assegurar el compliment dels acords dels òrgans superiors, enfortir els Col·lectius que es trobin sota la seva direcció i promoure'n de nous, i mantenir el contacte amb els òrgans de direcció superiors.

Títol VI. Òrgans nacionals

Article 24. El Congrés

L'òrgan suprem de direcció de la JSUC és el Congrés. És convocat pel Comitè Central o per un mínim del 25% de la militància en un termini no superior a tres anys ni inferior a dos, de forma ordinària. De forma extraordinària, el Congrés es podrà convocar fora del termini establert. Serà necessari, per a la convocatòria del Congrés, la presentació per part del Comitè Central amb dos o més mesos d'antelació dels documents pregressuals, així com de la normativa congressual.

El procés congressual s'organitzarà en dues voltes. Les Agrupacions celebraran conferències d'anada on es debatran els documents congressuals i elegiran les seves delegacions pels següents nivells de debat conforme a la normativa aprovada pel Comitè Central. En les conferències de tornada, després del Congrés, les agrupacions debatran i aprovaran documents específics que adaptaran els resultats del Congrés al seu àmbit específic d'actuació. Per a la participació en tot el procés congressual, els militants hauran d'estar al corrent de les quotes.

Article 25. Funcions del Congrés

Són funcions del Congrés:

- o Debatre i aprovar, si s'escau, l'Informe de Gestió.
- o Elaborar l'estratègia política de la JSUC.
- o Determinar el nombre total de membres del Comitè Central entrant, així com escollir els nominals.
- o Escollir els membres de la Comissió de Garanties i Control.
- o Modificar, si s'escau, els Estatuts.

Article 26. Assemblea General

L'Assemblea General és l'òrgan de màxima representació i participació entre congressos, i estarà presidida per la permanent. La convocatòria haurà de ser com a mínim cada sis mesos i com a màxim cada any, havent-se de convocar un mínim d'una vegada a l'any i un màxim de dos, segons decideixi el Comitè Central. La convocatòria extraordinària d'Assemblees Generals haurà de ser demanada per un mínim d'un 25% dels militants de la JSUC o del Comitè Central. Les competències de l'Assemblea General són:

- o Introduir correccions pertinents en la política aprovada per l'últim Congrés.
- o Examinar i corregir, si s'escau, les polítiques aprovades pel Comitè Central.
- o Aportar noves polítiques concretes per tal que es dugui a terme el Comitè Central.
- o Remoure els membres de la permanent, si ho creu oportú les dues terceres parts de l'assemblea i ho ratifiqui per majoria simple el Comitè Central.

Podran assistir a les Assemblees Generals amb veu i vot els militants que estiguin al corrent de les seves quotes.

Article 27. El Comitè Central

El Comitè Central és el màxim òrgan de direcció de la JSUC entre congressos. Està compostat pels membres nominals escollits en el Congrés o en una Assemblea General, que no poden superar la meitat del Comitè, i pels membres de representació de les Agrupacions.

Aquesta representació seguirà criteris de proporcionalitat en relació al nombre de militants de cada Agrupació i per tant s'actualitzarà en conseqüència quan sigui adient. Es reunirà indicativament, en terminis no superiors a dos mesos, convocat per la Comissió Permanent o per un terç dels seus membres. Caldrà un quòrum de més del 50% dels seus membres pera la presa d'acords.

Article 28. Funcions del Comitè Central

Són funcions del Comitè Central:

- o Dirigir, coordinar i organitzar l'activitat política de l'organització.
- o Impulsar l'aplicació i desenvolupament de la línia política general i de les decisions adoptades en els congressos i assemblees.
- o Convocar congressos i assemblees.
- o Escollir d'entre els seus membres qui ocupi la Secretaria General i, a proposta d'aquesta, la Comissió Permanent, així com els membres per la representació als òrgans de direcció del PSUC-Viu.
- o Fer seguiment del treball de la Comissió Permanent i de la Secretaria General, així com dels Col·lectius, Agrupacions i els respectius comitès.
- o Enfortir l'organització i estendre-la allà on no existeixi.
- o Convidar militants sense dret a vot al Comitè Central.

Article 29. Cooptacions

El Comitè Central pot realitzar un número de cooptacions no superior al 30% del nombre de membres del Comitè Central (nominals més quotes) aprovat en el Congrés, a proposta de la Comissió Permanent.

Article 30. La Comissió Permanent

La Comissió Permanent és l'òrgan de seguiment i execució de la JSUC, i té per funcions:

- o Proposar i desenvolupar els acords del Comitè Central.
- o Mantenir informat al Comitè Central de l'estat organitzatiu i financer de l'organització.
- o Assegurar la continuïtat de l'activitat política.
- o Representar la JSUC públicament.

La Comissió Permanent compta amb un mínim de cinc membres i un màxim d'onze, i funciona col·lectivament i solidària, enformademesa.

Article 31. La Secretaria General

La Secretaria General ostenta la màxima representació individual de la JSUC. Les seves funcions són coordinar i dirigir el treball de l'organització a tots els nivells, així com el treball dels òrgans de direcció, proposar als membres de la Comissió Permanent i convocar-ne les reunions:

- o Elaborar, impulsar, coordinar i supervisar l'elaboració de reglaments de funcionament intern en tots els nivells de l'organització, així com del propi Comitè Central.
- o Organitzar i dirigir les àrees i comissions necessàries per contribuir a la coordinació, elaboració i aplicació de la línia política de l'organització en tots els seus aspectes.
- o Establir mecanismes de comunicació amb les organitzacions i moviments socials de Catalunya així com dirigir el treball de la militància en aquests fronts.

Article 32. Comissió de Garanties i Control

La Comissió de Garanties i Control s'ocupa de la interpretació i de vetllar per l'aplicació dels Estatuts i del respecte a la democràcia i a la unitat a la vida interna de l'organització per part dels militants, així com la defensa dels drets dels militants, entesa com a garant d'aquests.

Així mateix, la Comissió de Garanties i Control coneix els recursos presentats per membres de l'organització que hagin estat objecte de sanció.

La Comissió de Garanties i Control estarà composta per tres membres, els quals elegiran un president. La pertinença a la Comissió de Garanties i Control és incompatible amb qualsevol càrrec de responsabilitat a l'organització. No obstant, els seus membres sí que podran assistir, amb veu però sense vot, a les reunions del Comitè Central.

Títol VII. Sancions, règim disciplinari, recursos, efectivitat de les sancions i mesures cautelars

Article 33. Sancions

Els actes contraris al Programa, als principis i Estatuts de la JSUC seran sancionats amb:

- o Una advertència: que significa una crida a l'atenció al o a la militant, que queda reduïda a l'àmbit de l'organisme que l'acorda. No ha de tenir cap altre projecció. L'advertència pot repetir-se.
- o Vot de censura: que ha de ser comunicat per escrit a l'afectat/da i constarà a l'acta de la reunió.
- o La privació del dret a ocupar càrrecs de l'organització per un període que no podrà ser superior a un any.
- o La separació de l'organització per un període no superior a un any.
- o L'expulsió de l'organització, en casos de corrupció, així com actuacions molt greus contràries al que disposen els presents Estatuts.

Les sancions s'imposaran tenint en compte la gravetat dels fets, la seva transcendència interna i externa a l'organització, i, en qualsevol cas, la responsabilitat del o de la militant afectat/da, en tant que dirigent o persona amb responsabilitat pública per expressa confiança de l'organització.

Article 34. Règim disciplinari

Tenen facultats sancionadores:

- o Les Agrupacions, respecte dels militants que en formen part.
- o Els Comitès Territorials respecte dels seus membres.
- o El Comitè Central, respecte de qualsevol militant de l'organització.

Cap agrupació o òrgan pot sancionar a un o una militant que formi part d'un òrgan o organisme superior. En aquests casos, seran aquests òrgans o, en el seu cas, el Comitè Central el competent per imposar, si és procedent, la sanció, ja sigui per iniciativa pròpia o a requeriment del Col·lectiu o agrupació del qual forma part el o la militant.

En el supòsit d'expulsió no acordada pel Comitè Central, aquest haurà de ratificar sempre la sanció.

Article 35. Del procediment disciplinari

Tota sanció, a excepció de l'advertència, ha de ser comunicada per escrit i de forma raonada a l'afectat/da i als òrgans superiors, assenyalant els recursos que pot exercir i en quins termes fer-ho.

Tota sanció, amb l'excepció de l'advertència i el vot de censura, requerirà la instrucció d'un expedient previ on es concretin els càrrecs que s'imputen al militant i s'incorporin els informes, declaracions i antecedents documentals que constituirà la base sobre la qual l'òrgan que hagi de resoldre sobre la proposta de sanció decidirà.

L'obertura d'un expedient sancionador també ha de ser notificada immediatament als òrgans superiors de l'organització.

El o la militant afectat/da haurà de ser escoltat durant la tramitació de l'expedient.

Article 36. Dels recursos

Tot militant que sigui sancionat tindrà dret a recórrer davant la Comissió de Garanties i Control, a excepció de quan la sanció sigui l'advertència prevista a l'apartat a) de l'Article 33.

El o la militant afectat podrà recórrer davant la Comissió de Garanties i Control en el termini de quinze dies des que li hagi estat notificada la sanció. Transcorregut el termini esmentat sense que el o la militant hagi fet ús del recurs, la sanció serà ferma. La Comissió de Garanties i Control coneixerà d'ofici totes les sancions d'expulsió.

Article 37. De l'efectivitat de les sancions i les mesures cautelars

Les sancions imposades per les Agrupacions i els òrgans amb facultats sancionadores no seran efectives fins que no les hagi resolt, si procedeix, la Comissió de Garanties i Control.

Títol VIII. La JSUC i Esquerra Unida i Alternativa

Article 38. Relació amb EUiA i les confluències

L'ingrés i la militància a la JSUC suposen de manera automàtica l'adscripció a l'organització que correspongui d'EUiA o les seves confluències, de forma individual i prèvia acceptació signada. Les excepcions concretes, individuals i puntuals seran sempre contemplades, concretament i explícitament, pel Comitè Central.

La JSUC estableix la seva participació a EUiA i les confluències a través del treball personal, individual i organitzat dels seus militants. Les decisions preses a EUiA vincularan a la militància de la JSUC, que haurà de conèixer-les, difondre-les, defensar-les i aplicar-les, sempre que aquestes no contradiguin els principis, estatuts, estratègia, acords congressuals o allò aprovat pel Comitè Central de la JSUC.

Títol IX. La JSUC i el PSUC-Viu

Article 39. Relació amb el PSUC-Viu

La JSUC, organització sobirana, aplica cap als joves, des de la seva identitat i autonomia organitzativa, el programa i la política del PSUC-Viu, en l'elaboració de la qual participa. La JSUC desenvoluparà la concreció de la política del PSUC-Viu en l'àmbit de la joventut. Un representant de la direcció del PSUC-Viu serà convidat de forma permanent al Comitè Central de la JSUC.

Títol X. La JSUC i la UJCE

Article 40. Bases polítiques

a) La JSUC reconeix a la UJCE com a referent polític juvenil a la resta d'Espanya. Aquesta relació està subjecte a un protocol de relacions.

b) Les relacions entre la UJCE i la JSUC s'assenten en la unió fraternal de dues organitzacions independents que es referencien com a part d'un mateix espai i tradició política.

c) La UJCE reconeix a la JSUC com la realitat afiliativa per a la militància que passi a residir a Catalunya. Al seu torn, la militància de la JSUC que passi a residir en una altra part de l'Estat serà reconeguda com a militant de la UJCE.

d) La JSUC i la UJCE establiran canals de comunicació entre les diferents secretaries i àrees de treball, així com coordinaran les accions externes i la política al moviment obrer i estudiantil.

Títol XI. Òrgans d'expressió i símbols

Article 41. Símbols

El símbol de la JSUC és:

Article 42. Òrgans d'expressió

La JSUC es dotarà d'un òrgan d'expressió intern que tindrà un caràcter d'informació, formació i debat per la militància. Existirà també un òrgan d'expressió extern que, amb caràcter periòdic, donarà publicitat de les activitats, propostes i pensament de la JSUC.

Article 43. Himnes

Els himnes de la JSUC són La Internacional, La Jove Guàrdia i Els Segadors.

Títol XII. Disposicions addicionals, finals i transitòries

Article 46. EUiA

La JSUC podrà realitzar una modificació del Títol VIII a una Assemblea General si així ho decideixen les dues terceres parts de l'assemblea i ho ratifica per majoria simple el Comitè Central, per adequar aquests Estatuts si es produís un canvi en la estratègia del PSUC-Viu.

DOCUMENT ORGANITZATIU DE LA JSUC – JOVENTUT COMUNISTA

I. L'organització de la JSUC – Joventut Comunista

La Joventut Socialista Unificada de Catalunya – Joventut Comunista és una organització que lluita per la transformació revolucionària de la societat, per la construcció del socialisme i el comunisme en tots els sentits.

La nostra estratègia orientada a aquest fi passa per la reconstrucció de la consciència de classe de la joventut treballadora i la construcció d'un moviment juvenil combatiu, enfocats ambdós objectius a la consecució d'una III República Federal que aprofundeixi en l'emancipació de la classe treballadora com a via al socialisme, plantejant aquesta fase com a fase intermèdia, de contínua construcció i modificació, que ha de desembocar en el comunisme.

Considerem l'organització un instrument de la lluita pels drets i els interessos de la classe treballadora i del conjunt de l'estudiantat, i la definim com una organització comunista revolucionària, internacionalista, republicana, catalanista, laica i democràtica que s'organitza a Catalunya. Reconeixem com els nostres principis l'internacionalisme proletari, l'autodeterminació dels pobles i l'ecologisme, així com la lluita contra el capitalisme, l'imperialisme, el feixisme, el patriarcat, el racisme, la xenofòbia, la LGTBfòbia i qualsevol forma d'explotació, opressió o dominació sobre l'ésser humà.

Aquesta lluita contra tota forma d'explotació, discriminació i injustícia ha de ser desenvolupada per la militància de l'organització tant en l'esfera política com en la personal. Les actituds individualistes, oportunistes o que discriminin o denigrin la dignitat d'altres persones no tenen lloc en aquesta organització.

La nostra concepció de l'organització es nodreix de la tradició representada per la Joventut Socialista Unificada de Catalunya (JSUC), la Joventut Comunista de Catalunya (JCC) i els i les Joves Comunistes (JC), de les que som legítimament hereves per la seva lluita compromesa amb el canvi social i els drets de la joventut treballadora.

Amb el marxisme-leninisme com a base ideològica, aprenem de les diferents aportacions del moviment comunista: l'organització comunista com la principal eina de lluita pel socialisme, el combat per l'hegemonia ideològica, la importància del treball als fronts de masses i moviments socials (segons la seva utilitat estratègica i tàctica), el caràcter revolucionari de la nostra pràctica política, la necessitat de la unitat de les classes populars en la lluita contra el feixisme i l'imperialisme, etc. Aprenem de les experiències dels diferents processos revolucionaris, de la III Internacional, així com de la història del moviment comunista i obrer al nostre país. Aprenem també d'altres experiències dels moviments populars que han contribuït a millorar les condicions de vida de les classes populars.

Entenem el marxisme i les aportacions dels seus principals autors com una eina d'anàlisi dels fonaments del sistema capitalista, de comprensió dels processos històrics i socials, així com una guia per a l'acció. Aprenem críticament de tots ells i analitzar l'actual situació històrica i social actual per poder incidir en ella i transformar-la amb un clar objectiu revolucionari i emancipador.

I.1 La Joventut Comunista com a organització marxista-leninista

La Joventut Comunista fonamenta la seva activitat en la concepció materialista i dialèctica del món i de la seva història, és a dir en el materialisme històric i dialèctic i en el socialisme científic.

El comunisme és, alhora, concepció del món, programa emancipador, teoria i moviment polític. La nostra base ideològica es defineix per tot això i, a la vegada, pel mètode d'anàlisi i de treball, com a guia per a l'acció, com a instrument d'intervenció política. Recollim l'aportació de Lenin a la teoria i a la pràctica revolucionàries, així com les contribucions d'altres autors i autores de la tradició marxista.

I.2 La Joventut Comunista com a escola de comunistes

A la Joventut Comunista ens formem com a comunistes en la pràctica i en la teoria; som una escola de formació de quadres comunistes del PSUCviu.

Entenem que la millor manera de formar-nos com a revolucionàries i revolucionaris és lluitant, participant en les diferents accions i mobilitzacions, des del carrer, des dels llocs de feina, estudis i des dels barris.

L'estudi, el debat i el treball col·lectiu són les màximes en què la Joventut Comunista ens basem perquè els nostres militants es formin en els principis del marxisme leninisme. Concebem l'organització com a col·lectiu intel·lectual i aspirem a ser una organització d'avantguarda perquè la militància pugui analitzar, debatre, organitzar i encapçalar la resposta als problemes de la joventut treballadora i estudiantil.

I.3 La Joventut Comunista com a organització de quadres

Concebem l'organització de quadres com una organització de militants conscients.

Un quadre és un agitador social, un organitzador. És una persona capaç d'analitzar la realitat que l'envolta, de resoldre problemes concrets o d'assenyalar la possible manera de resoldre'ls. En definitiva, que sap aplicar la línia política de l'organització en les diferents situacions en què es troba, o que sap adaptar la línia política a les diferents situacions en què es troba per afrontar les contradiccions, a més de transmetre cultura i la nova moral comunista.

Entenem l'organització de quadres com una organització bolcada en les lluites, activa, capaç de generar debats alternatius, vertebrar propostes emancipadores i que té una gran capacitat de mobilització.

La militància ha d'estar bolcada a l'exterior, treballant en els fronts de masses i moviments socials. Militar a la Joventut Comunista implica el treball en espais unitaris on els i les comunistes som minoria en número però no per això minoria en la ideologia d'aquell espai unitari, portant el nostre anàlisi, les nostres propostes i, alhora, enriquint-nos de les propostes de la resta de companys i companyes d'aquestes lluites.

En una organització de quadres, tots i totes tenim un compromís militant, tots responem a una disciplina conscient i necessària, tots hem de donar compte de la nostra activitat. L'organització de quadres reforça el sentit col·lectiu de l'organització.

I.4 La Joventut Comunista com a joventut feminista

A la Joventut Comunista estem fermament compromesos/es amb la lluita contra el patriarcat, per què entenem que es un dels pilars bàsics on es fonamenta el capitalisme, per això situem en el centre de l'organització la tasca per a garantir que l'espai de militància és segur i promotor de nous rols de gènere que no reproduïxin comportaments violents i/o opressius.

Per a això, des de la Joventut Comunista haurem de treballar per desenvolupar una política de feminització de l'organització en tota la seva estructura, des dels òrgans superiors fins als inferiors. Això implica incrementar la militància de les dones en tots els nivells de l'organització i garantir la paritat i la representació i promoció de quadres femenins en tots els òrgans, però també assegurar dinàmiques feministes dins de l'organització.

Així mateix, cal analitzar i combatre la reproducció dels rols de gènere i el masclisme en el si de l'organització, així com qualsevol expressió o actitud de caràcter sexista.

Per això la Joventut Comunista es dotarà d'un protocol per a la actuació contra la violència masclista dintre de l'organització, i s'establiran espais de treball en feminisme no mixtes i mixtos. Com a espais no mixtes s'utilitzaran la Comissió de Dones i la Comissió de Noves Masculinitats. Els espais mixtes serà la Comissió de Feminisme. Aquestes comissions es reuniran amb una periodicitat de mínim 3 vegades a l'any.

- Comissió de Dones: aquesta comissió és un espai de treball i de debat on les dones de l'organització realitzaran una anàlisi sobre les conseqüències del patriarcat, tant en homes com en dones. Aquestes comissions pretenen fomentar l'apoderament individual i col·lectiu de les dones de l'organització, així com generar sororitat entre elles, vetllar perquè es compleixi la transversalitat de la lluita feminista dins de l'organització i impulsar campanyes específiques orientades a la població femenina jove.
- Comissió de Noves Masculinitats: aquesta comissió és un espai de treball i de debat on els homes de l'organització realitzaran una anàlisi sobre les conseqüències del patriarcat, tant en homes com en dones. La seva finalitat serà analitzar comportaments masclistes individuals i lluitar per la deconstrucció de la seva masculinitat, ja que només a través del desempoderament dels homes es podrà aconseguir l'empoderament de les dones.
- Comissió de Feminisme: la comissió de feminisme és un espai mixt de treball i de debat. Té com a finalitat consolidar el treball realitzat en les comissions no mixtes i promoure la feminització de l'organització, tant en l'intern, com en l'extern, com en l'ideològic

I.5 La Joventut Comunista com a joventut del PSUCviu

Som la joventut del PSUCviu, la seva garantia de futur, en tant que reserva estratègica de quadres en formació. La nostra militància a la Joventut Comunista s'encamina a una futura militància al partit, ja que considerem el pas dels quadres de la JSUC al PSUCviu com el camí natural de la nostra militància futura.

Des de la nostra perspectiva juvenil aportem humilment al partit la nostra experiència i els nostres anàlisis, complementant-nos i enriquint-nos mútuament. Aprenem del PSUC i de la seva llarga història, la major part de la qual a la clandestinitat.

II. Model organitzatiu: Centralisme democràtic

Tenint en compte que la construcció de l'organització és un procés constant de caràcter dialèctic, en la Joventut Comunista definim les següents característiques com aquelles que componen la identitat de l'organització que volem construir:

II.1. La Joventut Comunista com a organització política juvenil de classe i revolucionària

Entenem que la participació i la lluita política són imprescindibles per aconseguir els drets i els interessos de la joventut treballadora, estudiantil i les capes populars. Som una organització política perquè volem intervenir políticament en els problemes de la classe treballadora, centrant-nos en els de la joventut, per aconseguir aquests objectius.

La Joventut Comunista és una organització juvenil, composta per joves i dirigida als joves, que analitza la seva situació i busca formes, mètodes i estils de treball propis i innovadors per organitzar-nos millor a nivell discursiu i pràctic. Som una organització de classe perquè ens sentim part i ens identifiquem amb les lluites de la classe treballadora, del moviment obrer, amb els seus interessos i aspiracions. Perquè entenem que la lluita pels interessos de la joventut estudiantil i treballadora és part integrant de la lluita de la classe treballadora per la seva completa emancipació.

La Joventut Comunista és una organització revolucionària, que té com a objectiu desenvolupar una estratègia orientada a forjar les condicions subjectives necessàries per que es doni una transformació revolucionària de la societat, que superi el sistema capitalista i estableixi els ciments d'una futura societat comunista.

A la Joventut Comunista el principi d'organització fonamental que ordena la nostra vida interna és el centralisme democràtic, basat en la democràcia interna i la posterior unitat d'acció. És el mètode de debat i treball intern més complet i democràtic.

El centralisme democràtic es basa en l'assumpció per part de tota la militància dels acords presos col·lectivament, després d'un debat intern obert i democràtic. La disciplina en el compliment dels acords és, doncs, un principi fonamental. Una disciplina que, no obstant, ha de ser conscient, no imposada, sinó fruit de la participació en els debats i de la posterior interiorització de les conclusions d'aquests i dels acords presos. La disciplina conscient s'adquireix amb l'experiència militant, a través de l'aprenentatge continu, de la formació teòrica i pràctica. És, per tant, tot el contrari de la imposició dels òrgans superiors als òrgans inferiors i de l'acceptació acrítica del que es digui. És també tot el contrari de la reobertura constant dels mateixos debats. Un cop ha conclòs el procés de discussió i s'ha assolit una síntesi, tota l'organització es posa a treballar en funció d'aquesta. El debat es reobrirà en cas que les circumstàncies de presa de l'acord hagin canviat o bé en els espais adients (congressos, conferències, etc.).

L'exercici de la disciplina conscient es troba, per tant, estretament lligat a l'exercici de la unitat d'acció, entesa com a l'actuació de l'organització amb una sola política en els fronts de lluita.

El centralisme democràtic és sinònim de democràcia i és, per tant, incompatible amb l'autoritarisme i el personalisme en la direcció. Implica un sentit col·lectiu de l'organització i l'exercici de la responsabilitat col·lectiva. Hi ha d'haver una intervenció efectiva de la militància i dels òrgans des de la base en l'anàlisi dels problemes i en l'elaboració de l'orientació política.

Els debats han de buscar sempre una síntesi superadora que tingui en compte també les posicions minoritàries. En aquest sentit no es toleraran l'existència de fraccions, tant pel que fa a la vida interna de l'organització com en l'actuació en els fronts externs.

El centralisme democràtic es pot definir sota els següents principis:

- **Principi de direcció col·lectiva.** El principi de direcció col·lectiva consisteix en que les conclusions dels debats que orienten la praxis política de l'organització són fruit de l'elaboració col·lectiva. Per tal que això sigui possible, cal, en primer lloc, que les decisions adoptades siguin elaborades en els òrgans de la Joventut Comunista. En aquest sentit, queda exclosa tota possibilitat de prendre decisions vinculants fora d'aquests.

En segon lloc, és imprescindible que les decisions que adopten aquests òrgans de direcció es prenguin de forma col·legiada. En altres paraules, la funció decisòria recau sobre l'òrgan i no sobre qualsevol dels o les seves membres. En aquest sentit, no s'admet que cap membre d'un organisme sobreposi la seva opinió a la del col·lectiu ni que prengui actituds o dugui a terme accions contràries a les decisions del col·lectiu. En definitiva, els militants estan subjectes a la col·lectivitat, però no sotmesos. És a dir, l'obligació de respectar les decisions col·lectives no anul·la la capacitat dels militants per fer aportacions a la política i a l'estratègia. En aquest sentit, tots els òrgans de la Joventut Comunista i en especial el seu Comitè Central, màxim òrgan de direcció entre congressos, han de fomentar els debats i les contribucions de tots els seus membres. El principi de direcció col·lectiva implica un enriquiment de la política de l'organització, a partir de les aportacions de tots i totes les camarades. D'aquesta manera, aconseguirem dissenyar una tàctica i una estratègia més matisada i adaptada a la nostra realitat organitzativa.

El principi de direcció col·lectiva ha d'entendre's, doncs, com una pràctica constant i transversal en tots els nivells i òrgans de la Joventut Comunista. En altres paraules, aquest principi regeix el conjunt de la vida interna de la nostra organització des dels òrgans de base fins el Comitè Central. En aquest sentit, implica també una delimitació de responsabilitats nítida. És a dir, quan una estratègia elaborada de forma col·lectiva no assoleix els objectius esperats, el conjunt de la militància ha d'assumir el fracàs col·lectivament, fent l'exercici de crítica i autocrítica pertinent. En cas contrari, cap militant es podrà atribuir l'èxit de l'acció empresa de forma exclusiva, ja que, segons la lògica subjacent en el principi de direcció col·lectiva, les decisions no sorgeixen d'iniciatives individuals, sinó que emanen de l'organització en el seu conjunt. L'elaboració col·lectiva fa que la militància se senti partícip de la política i les activitats quotidianes de l'organització. D'aquesta manera, s'aconsegueix fer una política inclusiva que sigui més fàcil d'interioritzar. En altres paraules, podem entendre la direcció col·lectiva com un requisit indispensable per fer possible la disciplina conscient de la nostra militància.

D'altra banda, reforçar el vincle entre la militància i la política aprovada en els òrgans de suposarà un major grau de cohesió interna que s'acabarà traduïnt en un enfortiment de la nostra acció en els fronts de masses.

- **Principi de rendició periòdica de comptes.** Cada militant o òrgan que tingui encarregada una tasca ha de respondre periòdicament de la responsabilitat que li va ser encomanada, la qual cosa permet avaluar el compliment dels objectius marcats. Per a aquesta rendició s'ha d'usar de manera responsable la crítica i l'autocrítica, sempre de manera constructiva i usant elements objectius d'anàlisis.
- **Principi d'unitat d'acció.** L'organització ha d'actuar com un "tot" que executa les seves accions en molt diversos plànols d'actuació i a molt diversos nivells, però sempre i tots ells sota una única adreça. En aquest principi reposa el funcionament jerarquitzat dels diferents plànols, on cada òrgan inferior està supeditat als seus òrgans superiors.
- **Disciplina conscient i treball voluntari.** Com a militants comunistes, la subordinació de la minoria a la majoria, de l'individu enfront del col·lectiu, respectant i acatant les decisions preses independentment de la posició particular que es tingui inicialment sobre elles, són la base indispensable de la nostra força i el que ens allunya de posicions esquerranes i infantilstes, o de mètodes àcrates i desorganitzats. La disciplina leninista és assumida i conscient, però no per això menys decidida ni opcional. Aquesta es basa en l'assumpció del caràcter col·lectiu de la nostra acció política, en la responsabilitat del conjunt dels camarades i en no fer fallida la unitat d'acció de l'organització.

La creació de grups d'afinitat és un mal de tota organització que ha de ser eliminat. Aquests grups opinen i debaten fora dels òrgans, i si arriben a planificar la seva actuació com a grup al marge dels òrgans es converteixen en fracció. Això suposa generar un perill en afeblir i degenerar a l'organització per la falta de democràcia i unitat interna, a causa de l'abast d'acords sense debat. El que comportaria que una part minoritària de l'organització, en desacord amb la línia majoritària, s'organitzés al marge del conjunt per actuar cap a l'exterior i cap a l'interior, seguint les seves opinions minoritàries. Aquest mal genera la ruptura de la unitat de l'organització cap a l'interior i, fonamentalment, en l'acció conjunta cap a l'exterior. A més d'això, es trenca amb la democràcia interna, supeditant el conjunt de l'organització a l'individu. Tot militant de l'organització ha de lluitar decididament contra aquest mal amb els principis de llibertat de discussió i direcció democràtica i col·lectiva.

El treball voluntari és la base de la nostra organització, la nostra força motriu fonamental és l'aportació diària de treball del conjunt de la militància. Aquests ens serveix per garantir la nostra independència organitzativa i autonomia política, i a més perquè la Joventut Comunista sigui una escola creadora de consciències.

- **Crítica i autocrítica.** Aquests dos principis són fonamentals per a un bon funcionament de l'organització, per al seu continu desenvolupament, avenç i creixement i s'han d'aplicar de forma permanent. Quan es valoren tasques o actuacions d'òrgans i camarades, la crítica s'ha de realitzar amb l'objectiu de superar els problemes i aprendre dels errors per no tornar a cometre'ls. A través d'aquest aprenentatge, ens formem com a quadres i l'organització millora mitjançant l'experiència acumulada.

Aquesta crítica s'ha de realitzar de forma objectiva i honesta, responsable, constructiva, sana i sincera. Tant si és a un òrgan de l'organització com a un o una militant, si la crítica és responsable, lleial i sana, millora i enforteix l'organització, ens fa aprendre dels errors, ens fa militants més disciplinats i ens cohesiona com a organització.

La crítica s'ha de realitzar sobre el treball militant i no sobre la persona, evitant sempre l'enfrontament personal i la desconfiança. Ha de ser franca i constructiva, acompanyada de solucions, treball i corresponsabilitat. Les diferències d'opinió, quan s'expressen amb esperit constructiu, intervenen com un factor positiu que facilita la claredat d'idees i ens permet avançar. No obstant, esdevenen un factor negatiu, contrari a la democràcia interna, quan es transformen en una sistemàtica oposició contestatària i contrària a l'orientació i les decisions democràticament acordades.

Si ja és important saber fer una bona crítica constructiva, també encara ho és més el principi d'autocrítica, essent una de les virtuts més importants de tota revolucionària i de tot revolucionari. És la capacitat d'un militant, d'un quadre, d'analitzar el seu treball, i de ser ell/a mateix/a qui reconegui els seus propis errors abans que ningú, deixant de banda oportunistes i falses justificacions. Una veritable autocrítica exigeix la lluita contra la tendència a veure només els aspectes positius de l'actuació d'un mateix.

La crítica i l'autocrítica no són una simple enumeració d'errors, sinó una anàlisi de les causes que ens han conduït a cometre aquests errors, per evitar repetir-los. D'aquesta manera, aconseguirem centrar el nostre anàlisi en els fets i les nostres crítiques i auto crítiques en orientacions polítiques.

Al principi marxista de crítica entesa com a rendició de comptes i superació dels errors s'ha de sumar el principi de confiança política, que implica una corresponsabilitat en l'acció política entre els i les camarades i la disciplina en l'aplicació dels acords presos entre tots i totes. La camaraderia s'emmarca dins d'aquests principis.

Tot i que el model organitzatiu actual de la Joventut Comunista és la territorialització, cal valorar la sectorialització com a principi d'organització leninista derivada del centralisme democràtic. La sectorialització és l'adaptació concreta dels mecanismes organitzatius a la composició concreta de la classe en cada cas, als àmbits de conflictivitat social de la joventut i, per tant, a les necessitats d'intervenció externa per articular la resposta a aquests problemes de la joventut. Comporta la capacitat d'anàlisi concret en els fronts de lluita prioritaris, el moviment obrer i estudiantil. Sectorialitzar és per tant la creació d'estructura interna per a la intervenció externa, no una forma diferent d'enquadrar a la militància. Així, una prioritat en aquest curs polític serà la de celebrar una conferència organitzativa per debatre la inclusió o no de la sectorialització com a principi d'organització leninista.

III. Funcionament de l'organització

Per tal que el funcionament de l'organització sigui el més adient s'ha de dur a terme la planificació del treball emmarcat dins de la unitat del treball en general:

- **Planificació del treball:** l'activitat de l'organització ha d'estar planificada a través dels plans de treball. La Responsabilitat d'Organització ha de vetllar per la correcta formació i coordinació perquè els plans de treball puguin ser útils, perquè puguin ser veritables eines d'acció i perquè siguin objectius concrets, realistes i assolibles.

Els plans de treball han de comprendre de manera concreta:

- Els objectius a complir.
- L'estructura disponible o necessària per complir-los.
- La metodologia a seguir, detallant responsabilitats individuals i terminis.

Finalment han de ser avaluats per l'òrgan que els aprova, per poder fer un balanç del grau de compliment dels objectius, així com per poder detectar errors i possibles millores per al futur, és a dir exercir la crítica i l'autocrítica. La planificació i l'elaboració de plans de treball no ha de cenyir-se de manera mecànica només i exclusivament a l'àmbit de les Secretaries executives dels diferents òrgans, també s'han de planificar específicament les diverses campanyes que s'elaborin.

- **Unitat d'acció:** igual que els plans de treball han de ser concrets, executables de manera realista i avaluables, també han de tenir una lògica comuna d'integració. No serveixen plans de treball que fragmenten l'acció de l'organització com si cada responsabilitat fos una organització diferent. Cada conjunt de plans de treball ha d'estar convenientment precedit d'una sèrie d'objectius generals, comuns a tots els plans sectorials i que horitzontalment estan recollits en tot allò que pot ser afectat.

De la mateixa forma, el treball que s'organitza i planifica en els diferents nivell ha de tenir una lògica d'unitat, on cada plànol planifiqui específicament les seves tasques, en dependència de l'aprovat en els plànols superiors. La unitat d'acció de l'organització ha de tenir un component polític quant a la definició de la línia a seguir i un component organitzatiu que garanteixi que es pot complir.

IV. Militància, premilitància i simpatitzants

IV.1 Responsabilitat de la militància

Cada militant, indistintament de la responsabilitat que ocupi en l'organització, ha d'entendre que les tasques i responsabilitats que té assignades de manera individual responen a una lògica col·lectiva de treball unitari. Així, la importància del compliment de les tasques radica fonamentalment en la percepció global del treball de l'organització, en què una campanya pot quedar molt disminuïda per alguns petits errors individuals. Per aquest motiu Igualment, la confiança en la resta de la militància és un altre pilar bàsic en el qual hem d'educar-nos com a futurs quadres comunistes.

Cada militant, especialment cada quadre de l'organització, ha de vetllar a per la unitat del col·lectiu, enfront de possibles divisions motivades per incomprensions, indisciplines, desconfiances, etc. No s'ha de permetre que fora dels òrgans, com a les xarxes socials, es transmetin actituds en desacord amb la decisió política o organitzativa marcada, instant sempre al fet que aquestes actituds i opinions siguin debatudes en els mateixos, i per descomptat assumint sempre les decisions orgàniques preses per la majoria. Per aquest motiu, l'acció política a xarxes socials es regirà per el protocol específic de funcionament. Aquest és el plantejament correcte sota el qual funcionar com una veritable organització que intenta formar quadres comunistes, tant als militants com als futurs militants.

IV.2 Premilitància

Com a organització s'aspira a que ingressin el major nombre de joves que comparteixen la nostra política, així com que en el transcurs de la seva militància i premilitància es formen com a quadres comunistes. El creixement per l'entrada de nova militància serà sempre un reflex de l'activitat realitzada per l'organització i un bon barem per avaluar la incidència de la nostra acció en el conjunt de la societat. L'acostament d'un simpatitzant o la consolidació d'una premilitant ha de ser una preocupació de tota la militància.

Sota la direcció del col·lectiu corresponent, cada militant ha de fer el possible perquè en cada acte públic, en cada manifestació o en qualsevol acció propagandística, intentar acostar cap a l'organització als joves simpatitzants presents. Cal tenir en compte que l'allunyament de la participació activa en la política és un element ideològic molt estès pel sistema capitalista i és necessari vèncer pors i inquietuds dels simpatitzants a través de l'acció de tota la camaraderia.

Perquè ingressin nous camarades no val només desenvolupar una campanya correcta o ser exemple de lluita, a més cal convèncer a aquells del nostre entorn que també han de participar en aquesta i en altres lluites. D'altra banda, no només els col·lectius entesos com a òrgans i la militància de la Joventut Comunista han de procurar l'apropament de persones alienes a l'organització a aquesta, sinó que hem d'aprofitar també altres mecanismes ja existents. Mecanismes com el treball en els fronts de masses, en els moviments socials on participem, en les plataformes o mitjançant el treball amb altres organitzacions, doncs moltes vegades es troben persones capaces ja organitzades a les quals es pot aproximar a la Joventut Comunista.

IV.2.1 Tractament de la premilitància

Després de l'acostament, la futura militància entra en un període de premilitància. Aquest període té un temps d'entre 3 i 6 mesos tenint en compte les circumstàncies personals del o la premilitant, període en el qual es realitza un pla de formació teòrica i pràctica que ha de complir. Tanmateix en aquest període s'espera que el o la futura militant pugui assolir i comprendre el funcionament de la nostra organització i interioritzar la línia política.

Al protocol de premilitància s'especifica com fer el primer contacte, el seguiment i el pas a militant. El tractament de la premilitància és una de les tasques més importants del col·lectiu per això es defineixen aspectes a tindre en compte:

- Ha d'haver-hi també un seguiment de la premilitància per així poder analitzar els progressos en la incorporació del nou camarada. En cap moment ha de deixar-se a l'atzar la participació de la premilitància al col·lectiu, és necessari observar les actituds i aptituds que el camarada mostra en el treball diari. Per això es crearà una responsabilitat específica dintre de l'Àrea Interna sobre aquest tema.
- Cada premilitant ha de comptar amb un o una militant actiu com a guia per a la seva millor adaptació dins de l'organització. El camarada encarregat de guiar una premilitància ha d'informar periòdicament a la direcció del col·lectiu sobre com es desenvolupa el procés.
- Els i les premilitants no poden assumir responsabilitats al col·lectiu, És un error exigir el mateix a uns i a uns altres ja que poden produir-se efectes negatius, com la relaxació de la militància, o l'assimilació per part de la premilitància d'un treball excessiu. La integració de la premilitància ha de ser progressiva i coherent.

La decisió de la finalització de la premilitància serà proposta per la direcció del col·lectiu al plenari i aquest haurà d'aprovar-la. D'altra banda si un/a premilitant no supera el període de premilitància la direcció del col·lectiu haurà de realitzar un informe per a aclarir les causes de la mateixa.

IV.3 Simpatitzants

És molt important que l'organització disposi d'una vasta xarxa de simpatitzants que la segueixin periòdicament. Per a la causa comunista és molt útil que l'organització compti amb un fòrum automàtic d'extensió de les seves proclames. Cal tenir en compte a més que hi ha moltes persones que encara que comparteixin la ideologia amb la nostra organització no podem militar per qualsevol qüestió; que no pugui militar no significa que no ens ajudi el seu acostament. Cada militant i cada col·lectiu ha de vetllar per la cura i ampliació del nombre dels i les simpatitzants de l'organització.

Una bona xarxa de simpatitzants permet enfortir el lligam masses-joventut, conèixer millor els perquè en la crítica de les masses cap a l'organització, estendre més els missatges d'aquesta, exercir de reserva i contingent revolucionari per a l'organització i les seves accions, etc. Això significa disposar d'una massa permanent que se sumeix conjunturalment a determinades accions que es marquin i realitzin per part de l'organització.

Els responsables de Comunicació de cada col·lectiu, o en defecte d'això el o la camarada que s'encomani a aquesta tasca, han de registrar els seus noms i forma de contacte en el llistat de simpatitzants amb l'única fi d'informals quan sigui necessari. El canal per difondre informació al llistat de simpatitzants és indiferent, s'ha de buscar la fórmula més adient en funció de les necessitats i possibilitats de cada col·lectiu. És prioritari en aquest període congressual crear una llista de contactes per a que els i les simpatitzants puguin omplir quan s'acosten i així incloure'ls en les llistes de difusió del partit i de la Joventut Comunista.

IV.4 Capacitació de quadres

Concebem l'organització de quadres com una organització d'activistes, de militants conscients. Un quadre és un agitador social, un organitzador, capaç de transmetre cultura i la nova moral revolucionària. És una persona capaç d'analitzar la realitat que l'envolta, de resoldre problemes concrets o d'assenyalar la possible manera de resoldre'ls. En definitiva, que sap aplicar la línia política de l'organització en les diferents situacions en què es troba.

Entenem l'organització de quadres com una organització bolcada en les lluites, activa, capaç de generar debats alternatius i de culturitzar a les masses populars i als seus propis quadres, vertebrar propostes emancipadores i que té una gran capacitat de mobilització. Per al correcte funcionament de l'organització a mitjà i llarg termini és indispensable desenvolupar una política de detecció, capacitació, seguiment i promoció de quadres, no només per garantir el necessari relleu en els llocs de direcció, sinó també per al correcte procés formatiu dels militants en qüestió.

La promoció de la militància ha de seguir una línia basada en les necessitats de l'organització. Tenint clar amb quin potencial humà conta l'organització és com es podrà planificar amb la suficient previsió els relleus en els òrgans de direcció dels diferents nivells. La promoció de quadres, a més de nivell intern, ha de ser tasca fonamental de cara a l'exterior. Per a això, els diferents òrgans hauran d'analitzar la situació de la militància amb la finalitat de seleccionar quadres guiats al treball extern, ja sigui en fronts de masses o en organitzacions afins.

IV.5 Deures i responsabilitats de la direcció

L'elecció d'un o una dirigent o responsable de l'organització ha de basar-se en les seves capacitats polítiques i professionals, així com en la seva disponibilitat provada en els òrgans o en la seva potencialitat en tots dos aspectes. Ha de ser avaluat i analitzat de forma objectiva. Mai s'han d'emprar raons personals per a la seva elecció. La manca parcial d'experiència i de coneixements dels militants recents no ha de ser obstacle perquè adquireixin responsabilitats.

Però cal exigir-los que accelerin la seva formació política i pràctica en la seva nova responsabilitat per adquirir el nivell necessari i poder portar-la de la forma més eficient i correcta possible. Tot dirigent ha de ser exemple de disciplina i de treball en el seu treball quotidià davant la militància. El dirigent ha de tenir els màxims coneixements necessaris per desenvolupar la seva responsabilitat i anar millorant.

A més, ha d'elevat aquests coneixements polítics i tècnics. Els dirigents han de ser capaços d'organitzar i planificar les tasques fonamentals de l'organització i donar resposta correcta a tots els problemes polític-ideològics i pràctics que es produeixin, conforme a la correcta anàlisi de la realitat. D'aquesta manera, ha d'aconseguir la major eficàcia possible, amb el que s'aconsegueix millorar l'activitat de l'organització. També és deure fonamental de tot dirigent crear el seu relleu generacional en el lloc de responsabilitat que ocupa. El dirigent ha de tenir iniciatives de treball lligades a la línia tàctica i estratègica de l'organització. També ha de fomentar aquestes iniciatives entre la militància. Tot dirigent pot ser revocat pel seu òrgan competent i retirat del seu lloc de responsabilitat si no es troba a l'altura del mateix i, per tant, no compleix amb les seves responsabilitats. La revocació o el relleu d'un dirigent es tramita a través de l'òrgan competent.

V. El col·lectiu

V.1 Territorialització

Els col·lectius de la Joventut Comunista tenen la funció essencial d'organitzar els i les joves comunistes de cara a la intervenció, l'acció política i la promoció de la lluita en els seus territoris. El funcionament de les organitzacions territorials ha de reflectir la diversitat de formes d'organització dels col·lectius de base i la realitat de cada territori, s'han de valorar les experiències pròpies per donar coneixement a la resta de territoris i contribuir per trobar solucions dins d'un marc harmònic i d'acció coordinada als diversos fronts, a més s'ha de treballar per a l'obertura d'un espai per la discussió col·lectiva de tots els militants de la Joventut Comunista.

Apostem per la territorialització per enfortir l'organització i la promoció de joves quadres formats que dotin de vitalitat les agrupacions del partit. Hem d'aprofundir en el coneixement de les diverses qüestions on es trobin el focus dels conflictes en les vides dels joves dels diferents territoris que integren la Joventut Comunista.

El col·lectiu és la unitat orgànica de base de la Joventut Comunista, i, per tant, l'àmbit de treball fonamental de tot militant. Agrupa als militants territorialment atenint-se a la presència d'aquests i a la necessitat de l'organització, decidit en última instància pel Comitè Central. En el col·lectiu territorial és on sempre es donarà el debat polític de base.

Aquests està compost pel mínim nombre de militants que garanteixi el correcte funcionament intern i extern, i tendiran a un màxim de 9. Si es donen casos en què es planteja excedir aquest límit, hauran de ser analitzats pel Comitè Central, que podrà marcar criteris de decisió.

Constitueixen l'element de contacte directe i quotidià de l'organització amb la joventut. Són petits grups de treball amb tasques assignades a cada militant. Són cèl·lules que es centren en un front de lluita concret, per tal d'incidir-hi de forma pràctica i directa, per canviar la realitat en la que es mouen. Així doncs, es constituïran col·lectius principalment per àmbits de residència, centres d'estudi o de treball. En funció de les prioritats i realitats de l'organització, la construcció de col·lectius ha de ser un procés conscient i planificat que, aplicant la política de sectorialització, els articuli en base als espais als quals l'organització ha d'intervenir. Els col·lectius han de tenir capacitat d'analitzar la seva realitat concreta per a poder aplicar la política de la Joventut Comunista al seu àmbit concret d'intervenció. Els col·lectius es reuniran amb una periodicitat mínima mensual, sent objectiu que es reuneixin quinzenalment. Així mateix, seguint la lògica d'un militant, una tasca, es tendirà a que, d'entre els militants del col·lectiu, s'assumeixin com a mínim, una responsabilitat política, una d'organització i finances i una d'àrea ideològica (agitació i propaganda i formació). Les responsabilitats als col·lectius es desenvoluparan més endavant de manera més concreta.

V.2 Funcions de col·lectiu

Els col·lectius són òrgans de decisió i execució política. Compleixen amb les línies tàctic-estratègiques marcades pel Congrés i el Comitè Central de la Joventut Comunista. Han d'adaptar els mandats emanats dels òrgans superiors a les peculiaritats del seu territori i col·lectiu, sempre dins de la flexibilitat tàctica permesa i necessària, buscant així el perfecte compliment dels objectius dels mateixos.

- Les seves funcions bàsiques, enumerades de manera més concreta, es poden sintetitzar així:
- Planificar i organitzar les activitats dels i les militants pertanyents al col·lectiu.
- Portar la política de la Joventut Comunista al seu territori.
- Treballar per ser referent juvenil partidari del seu territori.
- Establir tantes comissions de treball com estimi oportú sobre la base de la planificació de l'activitat militant.
- Executar les accions i activitats polítiques segons el pla traçat.
- Reflexionar críticament sobre l'evolució de les activitats planificades, on es destapin tots els errors comesos i s'assenteixen els encerts.
- Reunir-se i realitzar sortides d'agitació pels carrers com a mínim una vegada al mes.

V.3 Situació de col·lectius

La realitat de cada col·lectiu és diferent trobant col·lectius més o menys consolidats. Per ajudar als col·lectius menys consolidats, Àrea Interna, mitjançant els plans de treball, ha d'establir formes de coordinació perquè aquests siguin recolzats per altres col·lectius ja consolidats que es trobin a prop geogràficament. En cas necessari, els col·lectius podran col·laborar entre ells per descentralitzar fora de Barcelona l'activitat de caràcter nacional.

V.4 Responsabilitats als col·lectius

Totes les responsables són escollides en el plenari. L'objectiu de les responsables al col·lectiu és coordinar el treball a realitzar per el mateix, sense ser mai qui dicta la línia a seguir, que és competència del col·lectiu. Les tasques a realitzar per les responsabilitats són:

- **Responsable polític:** la responsable política és en primera instància la representant del col·lectiu. Ha d'assegurar-se de que aquest compleix les directrius establertes pel CC, així com que funciona d'acord al establert en els estatuts. Per últim, ha d'assegurar-se de que és realitzen totes les tasques necessàries, i és per defecte la persona encarregada de la realització d'una si aquesta no s'ha delegat en un altre.
- **Responsable d'àrea interna:** el responsable d'àrea interna gestiona el funcionament orgànic del col·lectiu. Fa seguiment del treball que realitza la militància, s'encarrega de la coordinació de tasques logístiques i de autofinanciació i garanteix el compliment del acordat en el document organitzatiu. En cas que un col·lectiu tingui una mida suficient, es podrà assignar un/a sub-responsable d'extensió, que coordinarà i adjudicarà els premilitadors als nous i noves camarades.
- **Responsable d'àrea ideològica:** el responsable d'àrea ideològica s'encarrega de la formació teòrica dels membres del col·lectiu i la coordinació de tasques que requereixin la màxima comprensió de la línia política de l'organització establerta en el document polític i CC (com la gestió de les xarxes socials o l'elaboració de comunicats).
- **Premilitador:** el premilitador seran una o més persones de referència per a les noves militants, amb una o més premilitants assignades. Vetllarà per la correcta formació del premilitants i ajudarà en la participació en la vida orgànica de l'organització.

V.4.1 Coordinació entre les responsabilitats del col·lectiu

Aquells col·lectius amb una àmplia militància podran formar un comitè local on siguin els i les responsables esmentats anteriorment. Cal remarcar que aquest no serà un òrgan de decisió si no de seguiment i coordinació entre les diferents responsabilitats del col·lectiu.

VI. Precol·lectiu

El precol·lectiu és l'estructura prèvia a la formació d'un nou col·lectiu. Aquesta figura servirà com eina per la creació de nous col·lectius en zones on només hi hagi una o dues persones tan siguin militants com premilitants. Té representació en el seu òrgan superior amb dret de veu però no de vot.

El procés per ser considerat col·lectiu serà que participi constantment de la vida interna de l'organització, compleixi amb les tasques pròpies d'un col·lectiu o participi activament en fronts.

Els precol·lectius hauran de ser donades d'alta mitjançant prèvia acceptació de les estructures unitàries, i és tasca d'elles la dinamització i seguiment dels precol·lectius. Un precol·lectiu passarà a qualitat de col·lectiu prèvia valoració i aprovació del Comitè Central.

VI. Comissions de treball

Les comissions de treball neixen amb el propòsit de dur a terme els acords presos en el si de la Joventut Comunista en aquells llocs on es produeixen confluència de militància de diferents col·lectius en un mateix front.

Les comissions de treball seran la ferramenta per al desplegament del treball sectorial de la Joventut Comunista y actuaran principalment en centres d'estudi (universitaris, FPs, instituts) i de treball, i estaran sota la coordinació de l'Àrea Externa.

Les comissions de treball no tindran condició de col·lectiu ni precol·lectiu perquè agruparan militants i premilitants de diferents col·lectius territorials, però cada grup de treball tindrà un/a responsable i rendirà comptes de la seva feina. Les decisions polítiques i la línia estratègica es marcaran als col·lectius i al Comitè Central, de manera que la funció de les comissions de treball serà sols executiva i el debat intern servirà per l'aplicació tàctica dels objectius.

Les Àrees de la Comissió Permanent tindran competència per crear comissions de treball de caràcter intern i amb funcions tècniques, de caràcter permanent o creades ad hoc per a tasques puntuals.

VIII. La Comissió Permanent

D'acord amb la realitat de l'organització, la Comissió Permanent ha de ser un organisme petit i àgil amb un caràcter executiu clar, capaç d'examinar les diverses conjuntures, realitats concretes i problemes que han sobreviscut, orientat i cohesionat organització al voltant de la línia correcta. Un òrgan de control, execució i desenvolupament de la línia tàctica marcada als Comitès Centrals i no només de la gestió i coordinació de les organitzacions de base. La CP rendeix comptes davant l'òrgan que la va escollir, que és el CC.

Les diferents secretaries de la Comissió Permanent s'agrupen en tres àrees segons l'àmbit de treball:

- **Àrea Externa:** és la composta per aquelles secretaries d'intervenció de la Joventut Comunista en la societat, com ara en els moviments socials, el món del treball, l'estudiantil, el feminista, etc. Així, les secretaries de l'Àrea Externa tenen una clara vocació d'actuació directa i de visualització a la societat, són les que organitzen el treball de l'organització als fronts.
 - **Moviment estudiantil:**
 - Coordinar el treball de la Joventut Comunista en el moviment estudiantil de referència, AEP.
 - Promoure campanyes d'estudiants a la JSUC.

- **Moviment obrer:**
 - Coordinar a la militància de la Joventut Comunista i desenvolupar la política del Partit dins d'Acció Jove de CCOO.
 - Coordinar el treball de la Joventut Comunista dins del moviment obrer i als diferents centres de treball.
 - Presentar un pla de captació de nous militants dins dels centres de treball.
 - Coordinar-se amb el partit pel que fa a l'acció a CCOO.
 - Coordinar-se, en la mesura del possible, juntament amb l'Àrea Ideològica per establir una formació sobre els tipus de lluita que històricament s'han dut a terme en el moviment obrer.

- **Àrea Interna:** és la constituïda per les secretaries de treball organitzatiu i financer. Centren el seu treball a enfortir i fer créixer l'organització. S'encarreguen, per tant, de la dinamització de col·lectius i agrupacions, la gestió de les finances, el manteniment de censos i llistes de distribució, etc.
 - Desenvolupar plans d'afiliació, estendre en la mesura del possible la Joventut Comunista per tot el territori i treballar conjuntament amb el seu homòleg del PSUCviu en la campanya d'afiliació.
 - Redactar actes dels plens del Comitè Central i de la Comissió Permanent.
 - Ser el contacte directe amb tots els col·lectius de Catalunya.
 - Elaborar informes quadrimestrals sobre les finances que s'han de presentar al Comitè Central.
 - Buscar mètodes per obtenir un major finançament.
 - Tenir el cens de la militància i la premilitància el més actualitzat possible.
 - Tant la responsable d'Àrea Interna com els seus homòlegs en els col·lectius han d'atendre la seva responsabilitat principal i exclusivament com la única a realitzar, a part de les activitats que constitueixen el treball militant bàsic de la Joventut Comunista. És a dir, no s'han d'acumular tasques per tal que l'àrea funcioni de la millor manera.

- **Àrea Ideològica:** agrupa les secretaries de desenvolupament teòric, formatiu i comunicacional. Els responsables podran convocar plens d'Àrees per a coordinar el treball dels i les responsables a nivell territorial que estiguin desenvolupant treball a cada col·lectiu. Les seves funcions són:
 - Preparar i executar les escoles centrals de formació.
 - Coordinar i establir un mètode de formació per als col·lectius.
 - Coordinar els plans de formació juntament amb el partit.
 - Promoure el debat ideològic en el si de la Joventut Comunista.
 - Elaborar anàlisis ideològiques i/o polítics sobre la realitat.
 - Dotar d'eines als col·lectius i a la militància en general per a l'anàlisi marxista de la realitat.

- **Agitació i propaganda:** ha d'estar en continua comunicació i coordinació amb la responsable de l'Àrea Ideològica. Existeix un protocol de funcionament de les Xarxes Socials que aprofundeix en les tasques d'aquestes responsabilitats. Les seves tasques concretes serien les següents:
 - Promocionar interna i externament els treballs i les postures polítiques de la Joventut Comunista.
 - Realitzar els plans de treball de propaganda i agitació i dur-los a terme.
 - Treballar amb campanyes de la Joventut Comunista.
 - Estendre a tot treball gràfic una unitat i coherència visual que identifiqui a l'organització.
 - Facilitar recursos d'agitació, propaganda i venda de materials a tots els col·lectius i activitats centrals de la Joventut Comunista.
 - Assegurar que tots els treballs estan publicats en català.
 - Coordinar els plans de comunicació amb l'homòleg del PSUCviu.
- **Secretaria General:** ostenta la màxima representació individual externa de la Joventut Comunista. Dirigeix i coordina el treball de l'organització a tots els nivells. Convoca les reunions de la Comissió Permanent i n'ordena la seva feina, assegurant la continuïtat del seu treball. En casos excepcionals es pot aprovar per part de l'Assemblea o el Congrés de la JSUC – Joventut Comunista una direcció col·legiada, on funcions del o la Secretaria General seran assumides col·lectivament per la Comissió Permanent. Les seves funcions definides d'una manera més concreta serien:
 - Coordinar l'elaboració i l'aplicació dels plans de treball.
 - Ser el representant de la Joventut Comunista a tots els nivells.
 - Coordinar els actes públics de la Joventut Comunista.
 - Estar en contacte amb la responsable política de tots els col·lectius locals i comarcals.
 - Presidir la Comissió Permanent i el Comitè Central.
- **Secretaria de Feminisme:** ha de caminar per establir una organització eficaç, és a dir, lliure d'actituds masculistes. Les tasques que ha de portar a terme són:
 - Elaborar campanyes d'afiliació femenina.
 - Nodrir la línia política de l'organització en qüestions de feminisme.
 - Planificar i organitzar una o dues escoles de formació de feminisme a l'any.
 - Estar en continua comunicació amb l'Àrea Ideològica per tal d'incorporar els documents necessaris per la formació en feminisme a la Joventut Comunista.

IX. El Comitè Central

El Comitè Central és el màxim òrgan entre Congressos. En ell es debaten i es dissenyen les tàctiques idònies per a cada context polític i organitzatiu. És el principal aplicador de la línia política i estratègica. En el Comitè Central han de presentar-se els plans de treball anuals, així com els seus respectius balanços, i ha d'estar iniciat amb un Informe Polític de la Comissió Permanent. El Comitè Central fiscalitza el treball dut a terme, proposa activitats, recull debats polítics i les iniciatives de l'organització en el seu conjunt, fomenta el debat polític quotidià i els posicionaments de la Joventut Comunista i escull als membres de l'organització que representaran a la mateixa davant d'altres. Funciona, per tant, com a intel·lectual col·lectiu i solidari. En quant al seu funcionament, cal que es prengui com a prioritat tant la seva reunió amb periodicitat mínima bimensual com l'elaboració d'actes de totes les seves reunions, on s'incloguin els debats que hagin tingut lloc, però amb una atenció especial als acords presos. Quedant constància del que s'ha decidit, és més àgil i eficaç informar als membres del CC que no hagin pogut assistir a la reunió, i a tota la militància en general.

Està compost pels membres nominals escollits en el Congrés o en una Assemblea General, que no poden superar la meitat del Comitè, i membres territorials escollits als col·lectius. Aquesta representació seguirà criteris de proporcionalitat en relació al nombre de militants de cada territori i per tant s'actualitzarà en conseqüència quan sigui adient.

Es reunirà indicativament, en terminis no superiors a dos mesos, convocat per la Comissió Permanent o per un terç dels seus membres. Caldrà un quòrum de més del 50% dels seus membres per a la presa d'acords. La Comissió Permanent pot convocar un Comitè Central extraordinari si ho creu oportú o si el 50% dels membres del Comitè Central o de la militància ho requereix.

X. Assemblees Generals

Les Assemblees Generals han de servir com element de correcció, aprofundiment o desenvolupament de la política congressual. Es convoquen cada cop amb una temàtica específica i s'organitzen de forma que tota la militància pugui dur a terme un debat previ a la seva celebració, en el que puguin conèixer els documents a debat i presentar esmenes d'acord amb el reglament específic que aprovi el Comitè Central. Les decisions preses en les assemblees tenen la mateixa importància a efectes pràctics que els documents congressuals.

XI. El Congrés

És el màxim òrgan de direcció de la Joventut Comunista, essent l'òrgan suprem. És el lloc de trobada de tota la militància, en el qual es fan un anàlisi i una revisió del treball i una proposta estratègica que estableixi les línies d'actuació pel futur.

Per les seves característiques i per la seva estructura interna, és l'espai més important, a nivell polític i organitzatiu, en el qual tota la militància assumeix una responsabilitat individual i col·lectiva.

Serà convocat cada 3 anys com a màxim o pel 25% de la militància.

XII. Finançament

XII.1 Model financer

La Joventut Comunista té unes finances úniques per a tota l'organització. El model que marca el nostre funcionament financer intern és, per tant, el centralisme financer. Les finances de l'organització són centralitzades per, d'aquesta manera, ser més racionals i solidaris a l'hora de gastar els diners. Es prioritzen les necessitats econòmiques del conjunt de l'organització per damunt de les necessitats d'alguna de les "parts" que la componen. La centralització financera assegura el funcionament de l'organització i de tots els seus òrgans. La provisió de la infraestructura i mitjans necessaris per assegurar el funcionament quotidià han de ser la prioritat de l'esforç econòmic i organitzatiu.

El centralisme financer es regeix pels principis de solidaritat, transparència i planificació. Una bona planificació financera és reflex d'una bona planificació política. Una bona planificació en l'àmbit de les finances ens permetrà desenvolupar la nostra activitat política i permetrà afrontar en millors condicions els imprevistos. Cal ser austers en la gestió dels nostres recursos i cal fer una bona planificació de la despesa, buscant mecanismes per minimitzar els costos i maximitzar ingressos.

El principi de solidaritat significa corresponsabilitat política, és a dir, que el conjunt de l'organització decideix quins són els objectius i necessitats del conjunt de la mateixa, més enllà de les seves parts. Entenem la gestió de les nostres finances de manera solidària de la següent manera: "de cadascú segons les seves capacitats i a cadascú segons les seves necessitats". Per aquest motiu, la nostra estratègia financera es basa en la centralització dels recursos. Aquelles estructures que més recursos aporten centralitzen els recursos, per a la seva redistribució cap a aquelles que menys en generen o més en necessiten, o bé per finançar les despeses del conjunt de l'organització (cartelleria, etc.).

XII.2 Mètode d'autofinançament

En aquest sentit, el centralisme financer ha de perseguir la solidaritat econòmica entre les diferents estructures de l'organització, és a dir, ha d'existir bidireccionalitat i corresponsabilitat en la gestió financera. D'una banda, cal que les estructures de base s'impliquin en la cerca i obtenció de recursos. Així doncs, el principi de redistribució no eximeix a aquells col·lectius que per determinats motius reben més del que aporten, de treballar per tal que aquesta situació s'inverteixi en el temps més breu possible i de forma estable.

Els col·lectius han de portar a terme un pla de treball pel finançament que marquin uns objectius assolibles en un temps determinat, per després fer balanços. Hem de recordar que nosaltres som la nostra font de finançament; i de la nostra tasca depenen els nostres recursos.

De l'altra, el Comitè Central i les secretaries de l'Àrea Interna corresponents s'encarregaran portaran al dia les finances de l'organització i les tindran a disposició dels òrgans. Les finances, però, no s'han de portar només com una funció burocràtica de seguiment dels comptes, sinó s'han de treballar sobretot en el sentit de l'autofinançament per tal d'arribar als objectius òptims. Perquè es doni així l'Àrea Interna i el Comitè Central han de fer unes tasques concretes sempre amb una mirada analítica, reflexiva i realista:

- Elaborar un pla de finançament a nivell nacional, i fer un seguiment de que a cada col·lectiu s'està portant la seua aplicació mitjançant els plans de finançament a nivell de col·lectiu. L'objectiu d'aquest pla és recaptar fons amb les activitats que es creguin més adients segons el moment i la capacitat de l'organització: realització d'excursions, sorteigs, jornades de convivència, festes, estands per vendre materials, etc.
- Facilitar els instruments d'autofinançament necessaris, tenint en compte la seua utilitat i les possibilitats materials de la Joventut Comunista (màquines de xapes, serigrafia, etc.)
- Calendaritzar els esdeveniments que puguin ser una oportunitat per l'autofinançament. S'ha d'impulsar als col·lectius perquè faci aquesta tasca a nivell territorial.
- S' haurà de vetllar perquè a cada territori el finançament sigui l'òptim. S'ha de fer una previsió acurada i realista dels materials a vendre, l'objectiu és arribar a tenir un fons de finançament i no al contrari, enfonsarnos.
- S'haurà d'organitzar també el finançament de cada acte, escola formació o altres activitats internes.
- Elaborar informes, pressupostos i balanços de l'organització anualment.

XII.3 Quota

Així doncs, la principal partida d'ingressos anuals ha de ser la de recursos propis: d'una banda, la quota, que no s'ha de veure com un simple deure, sinó que representa el compromís material amb l'organització del militant. És fonamental que aconseguim que tota la militància pagui la quota de forma puntual i a través de domiciliació bancària. Així mateix, un objectiu clar per aconseguir la nostra independència financera durant aquest cicle congressual és l'obtenció de la gestió de les nostres quotes, que, ara per ara, gestiona el partit. Cal establir un protocol financer amb el partit durant aquest proper cicle congressual, que impliqui un fort recolzament del partit en el creixement de la seva joventut, en aquest cas, en l'aspecte financer.

Així mateix, la totalitat dels càrrecs públics de la Joventut Comunista que percebin ingressos per la seva activitat política en representació de l'organització o de qualsevol de les estructures en què participem hauran d'aportar una part dels seus ingressos a l'organització. La quantitat d'aquesta aportació anirà en funció dels ingressos del militant i serà establerta pel Comitè Central.

XIII. Formació

XIII.1 Importància de la formació

La Joventut Comunista, com a escola de quadres, ha de tenir en la formació de la militància un dels seus pilars fonamentals. S'entén la formació com un dret i un deure, a través del qual la militància pugui exercir la seva funció política. Per tant, la Joventut Comunista té el deure d'articular els mitjans necessaris per assegurar la formació política i ideològica del conjunt dels seus militants.

Com que es tracta d'un eix transversal al nostre treball, cal una planificació integral del treball formatiu. Així mateix, la formació necessita sempre una direcció política i una orientació particular segons a qui estigui dirigida.

La formació, contempla tant la vessant teòrica com la pràctica, unitats inseparables que es relacionen entre si de forma dialèctica. La formació, en la teoria i en la praxis, s'ha de donar de forma constant i contínua, i ha de tenir un caràcter crític i integral. Ha de donar-se en el treball del dia a dia, a tots els nivells de l'organització.

XIII.2 Escoles de formació

Les escoles de formació centrals són l'espai principal per a la formació política i ideològica de la militància. Aquestes tindran una periodicitat mínima anual, tot i que s'intentarà organitzar-ne dues l'any. Així mateix, les escoles de formació de quadres han de ser un espai per a la formació de les persones que desenvolupin responsabilitats dins l'organització, en la lògica d'intensificar la formació dels quadres dirigents.

XIV. Comunicació interna

Una bona comunicació interna és fonamental per al bon funcionament del centralisme democràtic i de la unitat d'acció. El treball comunicatiu intern ha de ser àgil i transparent, garantint la retroalimentació informativa entre els diferents nivells de l'organització i els diferents òrgans.

En aquest sentit, cal enviar amb puntualitat la documentació de les reunions, per fomentar que el conjunt de la militància estigui implicada i participi de les decisions. Per augmentar la democratització de l'organització és necessari que les diferents estructures enviïn prèviament la documentació a debat als òrgans inferiors i a la militància. En aquest sentit, cal que es facin arribar amb més antelació els temes a debat als comitès centrals a la militància, per tal que aquesta pugui participar de la seva elaboració, essent canalitzat tot això mitjançant les agrupacions i els seus responsables.

De la mateixa manera, cal facilitar el coneixement per part de la militància dels acords que es prenen als òrgans. L'àgilitat en la transmissió dels acords adoptats és un pilar fonamental del centralisme democràtic i de la unitat d'acció. No ens serveix de res adoptar acords si aquests no es comuniquen al conjunt de militants que ha de dur-los a la pràctica.

En aquest sentit, a banda de l'enviament amb temps i forma de la documentació a debat i de les actes de les reunions dels òrgans, cal fomentar l'edició de materials o altres mitjans, tant de caràcter periòdic (fulls informatius electrònics, butlletins), com de caràcter no periòdic (guies, dossiers) que recullin i sintetitzin els acords presos, per tal de facilitar-ne una millor interiorització i fomentar una major cohesió interna de l'organització.

La comunicació interna ha de ser, però, bidireccional. No només és necessari posar les eines per a la participació de la militància en els debats i comunicar els acords dels òrgans superiors als inferiors, sinó que és imprescindible que aquests darrers també donin compte del seu treball als òrgans superiors. En aquest sentit, s'haurà d'informar a l'Àrea Interna de les convocatòries de totes les reunions de les agrupacions i col·lectius, que hauran de ser convocades necessàriament a través de les vies orgàniques, és a dir, com a mínim, mitjançant els correus corporatius i les llistes de distribució de l'organització. La coordinació de l'Àrea Interna o la responsabilitat d'Organització assistiran a les reunions, o vetllaran

perquè, en el seu defecte, algun altre membre de la Comissió Permanent o del Comitè Central ho facin. Això ha de servir per a millorar la comunicació i transmissió de debats i acords entre la militància i la direcció nacional.

Així mateix, caldrà prendre acta dels acords presos a les reunions, que s'enviarà tant a la militància del col·lectiu o agrupació, així com a l'Àrea Interna o responsabilitat d'organització. Les convocatòries de reunions que es realitzin al marge de les vies orgàniques no seran considerades vàlides.

És responsabilitat de la militància i especialment dels responsables de col·lectius i agrupacions, consultar el correu de forma habitual, estant al dia dels debats i els acords presos, fomentant el debat entre la militància i transmetent els acords, de baix a dalt i de dalt a baix. A aquest efecte, cal mantenir les llistes de distribució de correu actualitzades.

Els responsables de col·lectius i agrupacions s'encarregaran de comunicar els canvis i l'Àrea Interna s'encarregarà de mantenir-les actualitzades i en bon funcionament.

XV. Relacions amb el PSUC-Viu

La relació de la Joventut Comunista amb el PSUCviu es regeix per tot allò acordat al XVI Congrés del PSUCviu i en el protocol de relacions organitzatives entre PSUCviu i la Joventut Comunista, especialment a la relació que marquen els nostres respectius Estatuts. El marc de relacions entre Joventut Comunista i PSUCviu ve marcat pels principis d'independència organitzativa, autonomia política i vinculació estratègica. Per independència organitzativa entenem que la Joventut Comunista té la seva pròpia forma d'organitzar-se, la seva pròpia estructura i direcció, escollida pels seus i les seves militants.

Per autonomia política entenem que la Joventut Comunista desenvolupa la seva pròpia política als seus òrgans de direcció. La nostra política s'orienta al nostre àmbit d'actuació: la joventut.

Per vinculació estratègica entenem que la Joventut Comunista actua segons el programa i l'estratègia del PSUCviu, en l'elaboració de la qual participem aportant la nostra perspectiva juvenil. Entre la Joventut Comunista i el PSUCviu ha de desenvolupar-se una dialèctica enriquidora. La Joventut Comunista ha de participar en l'elaboració política als òrgans del PSUCviu, tant nacionals com locals i aquest, al seu torn, ha de mantenir una relació orgànica fluida i operativa amb la seva organització juvenil. En aquest sentit, és fonamental una bona coordinació entre les responsabilitats equivalents d'ambdues organitzacions.

Pel que fa al suport que el PSUCviu dóna a la Joventut Comunista, per ajudar el seu desenvolupament i creixement, és imprescindible que la militància de la Joventut Comunista pugui disposar dels mitjans i recursos del partit, sempre des de la responsabilitat, el sentit comú i la lògica d'estalvi. Així doncs, és necessari establir un protocol de relacions financeres amb el PSUCviu on es defineixin aquestes qüestions.

Finalment, la Joventut Comunista ha d'assegurar el pas ordenat i planificat de quadres al partit, segons la realitat de l'organització i les necessitats del partit. Entenem que la Joventut Comunista és una escola de quadres per al partit, i el pas de la militància de la Joventut Comunista al PSUCviu ha de fer-se sense precipitacions, de forma pausada i natural, assegurant les estructures de la Joventut Comunista, ja que una joventut forta és la millor garantia per a un partit comunista fort. Per això es realitzarà un protocol per al pas dels nostres quadres polítics al partit.

DOCUMENT POLÍTIC

I. Introducció

El Segon Congrés de la Joventut Socialista Unificada de Catalunya es celebra en un moment polític convuls on tant els resultats electorals, com les aliances polítiques i els escenaris polítics són canviants i ens obliguen a reanalitzar la situació constantment sempre des de una vista marxista

No ocorre el mateix amb el moment social, que com s'anirà detallant al llarg de tot aquest document polític, amb la fi del socialisme soviètic en 1991, el sistema capitalista va iniciar un lent procés d'acumulació de capital retallant tots els drets conquistats a finals del segle XIX i tot el segle XX, amb una esquerra mundial confosa i desorientada pel fracàs de la URSS. I arran la crisi del 2008, el lent procés es va convertir en un ràpid procés de retallada de llibertats i drets de tot tipus que objectivament ha provocat un gran trauma en la societat. Als moments de major xoc, la resposta popular va ser espontània (a Espanya va ser el 15M), però que amb el pas del temps i sense que l'esquerra espanyola i catalana hagi agafat tota la legitimitat del 15M en forma de propostes socials concretes, la resistència popular ha anat derivant en un ascens del nacionalisme on al seu voltant es barregen un altre tipus de qüestions. Aquest fenomen no és únic d'Espanya si no que ha ocorregut en bastants països del món occidental.

L'objectiu d'aquest document polític és sintetitzar la línia política de la JSUC perquè tota la militància sàpiga com actuar, quins arguments defensar quan hi hagi un debat que vagi més enllà de les idees comunistes i, sobretot, que defensar en aquells espais on no siguem ni hegemònics ni majoritaris. També està pensat per acordar unes línies mestres perquè la direcció de la joventut comunista sàpiga en tot moment quin posicionament polític cal prendre en els diferents moments d'aquest període congressual i que no es tingui temps per a un debat previ entre la militància. Però també representa, durant el transcurs d'aquest curs congressual, la línia política per defecte en tot allò on no es prengui un altre decisió en una conferència o un CC. Aquest document polític pretén anar més allà d'un document de consum intern per a tota la militància, pretén ser a més un document formatiu per a les persones que portin poc temps en l'organització o que siguin simpatitzants, és a dir, un document que per la seva forma d'estar redactat (clar, curt i concís) sigui utilitzat per la resta de la societat.

La Joventut Socialista Unificada de Catalunya es marca com a objectius en aquest nou període congressual consolidar la joventut refundada. Consolidar en el sentit de tenir uns col·lectius actius a les principals ciutats de Catalunya que siguin capaços d'entrar en les dinàmiques dels moviments socials de les seves ciutats i aportar ideologia, idees clares i noves persones per treballar, però també d'entrar en la dinàmica política acompanyats del PSUC-Viu. A la vegada, consolidar la joventut significa també augmentar el nombre de col·lectius territorials fins a tal punt de tenir un col·lectiu mínim per cada ciutat catalana important. Finalment, una de les màximes tasques de la JSUC en aquests anys ha de ser la formació sistemàtica perquè la joventut comunista no té sentit sense ser una escola de quadres, formar-se per saber aplicar les nostres idees polítiques a la complexa realitat que vivim dia a dia.

II. Internacional

Les societats del segle XXI estan constantment canviant, vivim en un món globalitzat on la majoria dels successos i coses que passen es coneixen a l'instant i a l'altre costat del planeta. Les societats mai havien tingut tal grau de connectivitat entre elles, i d'aquesta qüestió sorgeixen moltíssims debats moderns en què nosaltres com a comunistes hauríem de tenir una opinió degut que la tecnologia, la globalització i la súper-connectivitat social per les xarxes afecten les nostres vides en gairebé totes les seves facetes. Resulta paradoxal, encara que sigui la realitat, que al moment històric en què major i millor connectats estem entre nosaltres és també una època en què valors com l'individualisme o el consumisme són la tònica general, la qual cosa provoquen que després de la connexió en xarxa, les relacions socials entre persones i grups siguin cada vegada menors, i això queda reflectit en les moltes obres i petits gestos que defineixen a la nostra generació, com la por a la solitud o la recerca de l'aparença perfecta. En contra del que es pogués pensar, el progrés tecnològic en forma de connectivitat social i el món globalitzat, es transforma en el nostre dia a dia en una lluita constant contra nosaltres mateixos, i això, portat al plànol social ajuda a entendre el moment històric de reflux que pateix la classe treballadora.

Però per aconseguir això, el capitalisme ha hagut de crear una cultura que fomenti actituds que vagin en contra dels nostres interessos socials com a classe treballadora. Un d'aquests valors és el de fer pensar que no hi ha alternativa al ja establert perquè és el que va guanyar al segle XX i per tant és la fi de la història. Aquest mite creat a finals del passat segle és el punt d'inici del tipus de globalització que vivim, la qual cosa no vol dir que molts elements actuals siguin anteriors o posteriors a aquest succés. El mite de la fi de la història està pensat per generar una resignació entre la majoria de la població, i sobretot entre aquelles persones mínimament conscienciades, afirmant que el sistema polític perfecte és l'economia capitalista en la seva vessant neoliberal, encara que el bloc capitalista no guanyes la Guerra Freda per qüestions econòmiques.

La caiguda de la URSS a més de 25 anys vista es pot qualificar com un tràgic succés per a tot el moviment obrer mundial i per a els moviments socials que, recolzessin o no el model soviètic, plantejaven una crítica al capitalisme. La sola existència del bloc soviètic generava entre la classe burgesa una constant por del que pot passar si el sistema capitalista entra en fallida com a principis de segle XX, i d'altra banda generava també entre la classe treballadora un pensament que una alternativa al capitalisme, encara que sigui o no semblat al soviètic, seria possible. I està comprovat amb la nostra experiència militant d'aquests anys que la societat es polititza i es mobilitza en massa quan moltes persones veuen la mínima possibilitat d'una transformació social, i no quan partits i moviments que propugnen una transformació radical de la societat repeteixen mil vegades els seus lemes.

L'afirmació de la fi de la història és més una idea a inculcar en la societat que una realitat. No pot haver-hi fi de la història perquè les societats, no obstant això, es mouen constantment. Successos tan tràgics com la guerra del golf, la guerra dels Balcans, tan esperançadors com la victòria electoral del moviment polític liderat per Hugo Chávez o tan contraris als nostres interessos de classe treballadora com l'aprofundiment de la Unió Europea mostren que no existeix una fi de la història, si no que es va tancar una etapa i es va obrir una altra.

En aquesta nova etapa de post-guerra freda les característiques principals del món són: **1) un desequilibri constant** en les relacions internacionals, i en forma de conflictes que la majoria d'ocasions no acaben mai per tancar-se, a causa que la fi de la Guerra Freda

comporta la fi de l'equilibri que mantenien les dues potències mundials sota la doctrina de l'aniquilament mutu. 2) La globalització com a mètode pel qual **les empreses multinacionals acaben convertint-se en agents actius dins dels conflictes internacionals** amb interessos propis, i en ocasions obligant als estats on tenen les seves sucursals a perseguir els mateixos interessos econòmics, encara que signifiqui anar en contra de l'interès general del país.

Pel que fa al segon punt, les grans multinacionals que operen com a agents actius en moltes zones del planeta tenen la necessitat de tenir el suport de països fortament desenvolupats i de caràcter imperialista. Un suport que ho aconsegueixen controlant les estructures dels estats imperialistes, per la qual cosa el poder polític en aquests estats està controlat pel poder econòmic. L'estratègia de la classe burgesa a nivell internacional és utilitzar els estats que ells controlen (exèrcits, diplomàcia, pressions econòmiques) per trobar nous mercats, teixir aliances internacionals i facilitar que les seves multinacionals s'assenteixin i creixin en altres països, la qual cosa en alguns punts porta a conflictes econòmics que aparentment són entre estats imperialistes. Això està motivat pel desig de guany exponencial, i d'acumular cada vegada més i més capital.

Durant el segle XX, el paper dels estats havia estat més actiu en el sentit de controlar ells directament els territoris en forma de colònies perquè la patronal de les respectives nacions pogués establir les seves empreses d'extracció de matèries primeres, però a dia d'avui i després dels processos de descolonització el paper dels estats imperialistes és molt més subtil, degut a que ja no es dediquen a controlar directament el territori si no a controlar o a influenciar als governs de les seves anteriors colònies o dels seus "patios traseros" mitjançant tot tipus de pressions polítiques i econòmiques, i en els casos més extrems amb intervencions militars directes. D'aquesta manera obren o mantenen oberts els mercats dels països no imperialistes a les empreses multinacionals.

La comprensió internacional de l'actual món seria impossible solament entenent el paper de les empreses privades siguin quin sigui el seu sector econòmic (des de la seguretat privada a la mineria...). El paper dels estats és la peça fonamental en aquest trencaclosques. Existeixen els estats del centre, és a dir, els estats imperialistes que exerceixen el rol dominant en les relacions internacionals posant i depositant governs al seu antull, negociant tractats de lliure mercat i impeding l'aparició o enfortiment de països vaig donar sensors amb el seu control polític del món. Els estats de la perifèria serien aquells estats que justament compleixen la funció inversa dins de l'imperialisme, estats que no tenen capacitat de resistència a les potències imperialistes, que les seves burgesies obeeixen el seu paper al món com a subministradores de matèries primeres, com a llocs per moure empreses i poder produir amb una mà d'obra més barata. Amb la idea de centre-perifèria es pot analitzar la complexa realitat de les relacions internacionals, però sempre amb el prisma que com a comunistes hem de recolzar tot intent de lluita antiimperialista.

Un altre element de la globalització del S.XXI és la divisió internacional del treball, però pesar que aquest element no és nou, és important sempre tenir-ho en ment, perquè ens serveix per comprendre el paper del nostre país en el treball internacional. I va molt lligat a l'explicació del centre-perifèria. En primer lloc, perquè els països del centre, és a dir els països imperialistes, havien estat tradicionalment economies industrialitzades però amb els processos de deslocalització, com a mètode per a torpedinar les lluites del moviment obrer organitzat i retallar en drets laborals i socials, les economies d'aquests països s'han convertit en postindustrials on el sector serveis i la indústria tecnològica, de recerca o capdavantera tenen bastant pes, amb un pes que gairebé no es nota del món rural, així i tot una economia postindustrial no significa absència total d'indústria. En segon lloc perquè els països de la perifèria havien estat (i segueixen sent) venedors al mercat mundial de matèries

primeres amb poc valor afegit i destinat a la volatilitat del preu, la qual cosa deixa a aquestes economies dependents d'altres economies, i sent el preu de les matèries primeres venudes una altra eina de pressió, finalment en aquests països de la perifèria existeix una enorme desigualtat social posat que l'oligarquia dominant redistribueix la riquesa moltíssim menys que als països del centre del capitalisme. En la divisió internacional del treball, Espanya compleix una funció subordinada dins del centre del capitalisme, amb una economia que ha passat en les últimes dècades del desenvolupisme franquista, a una deslocalització brutal i un increment en el pes de l'economia de tot el destinat al turisme, una tasca pendent de l'esquerra és trobar la fórmula per organitzar a la massa de treballadors (molts d'ells joves) que treballa per al turisme i que a causa de la precarietat i inestabilitat d'aquests treballs els esquemes tradicionals de moviment obrer organitzat no funcionen.

Aquesta és una de les explicacions de perquè el nou model educatiu de la dreta va destinat a fomentar les FP i restringir els estudis universitaris, perquè així ho sol·licita el mercat. A Catalunya no obstant això radica una subtil diferència amb la resta d'Espanya, en ser una zona amb molta potència econòmica la indústria segueix tenint més pes que a Espanya. Alhora, però, és una de les zones del mateix on mes s'ha desenvolupat una economia basada en l'oci nocturn i el turisme, sent Barcelona una ciutat mes cosmopolita que Madrid.

Un aspecte molt poc tractat és la victòria dels valors culturals de l'imperialisme a la fi de segle al nostre país. Valors com la solidaritat entre els veïns o companys de treball i altres valors més apegats a una concepció anticapitalista de la vida van cedir terreny fins a gairebé desaparèixer contra uns valors molt més apegats a una concepció capitalista de la vida. Valors com l'individualisme, el consumisme o la mercantilització d'absolutament tots els nostres aspectes de la vida són els que acaben definint el que coneixem com "American way of life", el principal resultat de la qual és una nova actualització de les tècniques d'alienació de la classe treballadora al nostre país. Amb la crisi no obstant això s'ha començat a percebre, de manera més aviat espontània i a través del 15M i de l'augment de desigualtat social, la falsedat o incompliment de totes les promeses de vida material que porta aparellats tots els valors capitalistes. Altres valors culturals de l'imperialisme són per exemple el racisme la finalitat del qual és dividir a la classe treballadora per qüestió d'ètnia, el nacionalisme, o la tradicional creença dels europeus de tractar de manera paternalista a la resta de pobles del món sobretot quan els mitjans de comunicació parlen de països com Veneçuela.

Un exemple concret de cap a on va el món actual ho podem trobar a nivell polític en Amèrica Llatina i a nivell econòmic-tecnològic en els països del Extrem Orient. En Amèrica Llatina després de molts anys de governs progressistes, antiimperialistes i en alguns casos fins i tot amb intencions revolucionaris de transformar totalment el sistema capitalista dels seus països, ara ens trobem en un moment de reflux d'aquestes idees en part per la conjuntura internacional però en part també perquè tots aquests governs progressistes es van encarregar eficientment de planificar sistemes estatals d'ajuda als mes desfavorits, per treure a milions de persones de l'extrema pobresa, lluitant contra la desigualtat en tots els àmbits i en definitiva construint un estat capaç de donar una vida digna als seus ciutadans, però es van oblidar de conscienciar a la majoria social dels seus respectius països i per tant la cultura dominant segueix estant impregnada de moltíssims valors capitalistes que fan en algunes ocasions inviablès els plans o "Missions" d'aquests governs. A Brasil per exemple, malgrat el gran suport que la coalició de partits d'esquerra que recolzen a Lula da Silva o a Dilma Rousseff (incloent al nostre germà partit comunista de Brasil), una extrema dreta desenvolupada a partir d'una extensa xarxa de parròquies populars i evangelistes ha guanyat molt suport popular amb un discurs clarament conservador, masclista i xenòfob a

nivell cultural, allunyant a moltíssima classe treballadora del sistema de valors de l'esquerra brasilera. O per exemple a Argentina, on després d'un llarg període de govern Kirchnerista, governa ara una coalició de partits de dretes que aquesta aplicant reformes a les pensions (marcant les pautes a seguir pels països d'Europa) i acabant amb tota la sanitat i educació públiques construïdes amb paciència i molt esforç en el període dels Kirchner.

No obstant això, un altre escenari interessant d'analitzar és el Extrem Orient, lloc que està marcant la pauta econòmica a seguir per a la resta d'economies capitalistes del món. És molt possible que si res ho remeia, a nivell econòmic el proper centre del món torni a ser la costa asiàtica del pacífic, com ho va anar abans de la revolució industrial.

Existeix una confrontació entre diferents imperialismes que no actuen de la mateixa manera i per tant sense un coneixement previ de que és l'imperialisme més allà de guerres, mort, violència i actituds inhumanes, a primera vista pot semblar que solament existeix l'imperialisme de l'OTAN i dels EUA, però l'imperialisme és un sistema de relacions internacionals que té moltes formes superficials però que com a essència té la fusió de la burgesia industrial i financera per a l'explotació de recursos més allà del país d'origen a causa que surt més barat que invertir al propi país. No obstant això, existeix un imperialisme hegemònic que des de la crisi de 2008 ha entrat en decadència, però ni molt menys significa que aquest estigui ferit de mort, solament que els EUA i l'OTAN no poden imposar-se en tots els fronts a altres potències mundials, pot fer-ho en alguns però no en tots.

El debat sobre si Rússia és imperialista hauria d'estar ja superat des del moviment comunista. En l'època de la guerra freda potser poguéssim haver-hi confusió entre els comunistes que tenien com a referència a Moscou a causa que imperava un sistema socialista, però a dia d'avui és irracional mantenir la postura que els interessos de Rússia són afavorir el antiimperialisme, tenint en compte que ara governa una economia capitalista. No obstant això el debat en el moviment comunista existeix i és a causa que Rússia no és tan agressiva com els EUA en el tracte amb altres països i que recolza als governs progressistes de Amèrica Llatina, en la nostra opinió com JSUC, aquesta postura confon el fi amb els mitjans. Si Rússia recolza a governs com Cuba i Veneçuela, no és pas res dolent, com a comunistes ens alegrem que el capitalisme es vegi davant tal contradicció, però els recolza principalment per ser peons d'escacs contra els EEUU en un tauler molt més gran.

La JSUC es defineix com a antiimperialista, i pels nostres ideals veiem inseparable el socialisme i la lluita antiimperialisme perquè no creiem que es pugui lluitar contra l'imperialisme amb la promesa de tornar a crear un altre estat capitalista. El veritable alliberament dels pobles sotmesos per l'imperialisme ha de ser també pel socialisme, amb totes les variants nacionals que pot tenir el socialisme segons la zona del món. Per això, i sense entrar en qüestions concretes i detallades que són temari de formacions sobre l'àmbit internacional, entenem com a lluita antiimperialista des del moviment antiglobalització (perquè no s'oposa a la globalització en si, s'oposa a la globalització neoliberal imposada des dels anys 80' del S.XX que solament beneficia a les multinacionals, precaritza el treball, destrueix el planeta i socava la poca democràcia dels estats allà on la hi ha, el lema popular dels quals és Un altre món és possible amb un desenvolupament mundial basat en valors socials i sostenibles amb el medi ambient), la lluita de Corea del Nord contra la dominació d'EUA en l'extrem orient i proposant dins dels valors culturals d'aquestes societats altra manera diferent de socialisme, o els moviments populars d'esquerra en Amèrica Llatina que lluiten contra la idea oligàrquica d'estat depenent del mercat mundial per una altra on s'aconsegueixi una independència econòmica real i tot el benefici es redistribueixi entre la immensa majoria de la població.

III. La Unió Europea

La Unió Europea és un projecte que nosaltres rebutgem no per estar en contra que els països i els pobles d'Europa acabin sent per una entitat federal que superi els actuals esquemes de l'estat nació. Com a comunistes estem en contra de la Unió Europea **perquè és el projecte de futur de la classe burgesa dels diferents estats i nacions que componen Europa**, perquè aquesta UE no està pensada per representar ni als pobles ni a la classe treballadora europea si no que està pensada per perpetuar el capitalisme en sòl europeu i per tant cada pas en una integració més efectiva en la UE del nostre país significa una reculada de democràcia, qualitat de vida, drets laborals i futur per als joves.

L'actual Unió Europea ha estat la promotora de tota la política de retallades a totes les conquestes socials guanyades al segle XIX i XX, i està apostant per un tipus d'integració econòmica en la lògica del neoliberalisme, és a dir, de la prioritat del mercat i de l'empresa privada per sobre de la vida de les persones com a sortida a la crisi econòmica. A si mateix, també ha estat la promotora de la involució democràtica en els diferents estats membres on hi ha hagut una conflictivitat social major com a reacció a les retallades. La mateixa estructura institucional de la UE és antidemocràtica perquè el parlament està a la mercè d'una Comissió Europea que no és votada per tots els ciutadans de la unió, i que no obstant això és la Comissió Europea i els diferents comissaris europeus els que posseeixen el veritable poder polític a l'hora d'ordenar plans econòmics i altres recomanacions als estats membres. Això deixa la porta oberta a les pressions dels lobbies, representants de les grans empreses perquè es faci política favorable no a la majoria de persones si no a la gran patronal. Així mateix, un altre dels elements antidemocràtics de la UE són les anomenades reunions del eurogrup que tots els caps d'estat es reuneixen en un cim i es deu aprovar tot per unanimitat, la qual cosa invalida fer una transformació de la UE dins de les pròpies institucions de la UE perquè és molt improbable una situació en la qual tots els països membres tinguin governs d'esquerra capaces de voler aplicar una política en favor de la majoria.

Aquests últims anys de crisi econòmica i inestabilitat política en la UE poden afirmar que el projecte d'integració econòmica té molts obstacles però no és inassolible, i ni molt menys està en un període de crisi posat que la unió ha estat capaç de doblegar el desafiament que els planteja Syriza en 2015, han sabut canalitzar i fer callar el repte que suposava un govern progressista que apostés per una altra manera de sortir de la crisi a Portugal, han aconseguit que les candidatures electorals euroescèptiques o d'extrema dreta no guanyin les eleccions, i encara que sigui molt ràpid per treure conclusions, les primeres reunions per negociar el Brexit apunten al fet que Regne Unit haurà de cedir més que la Unió Europea. No obstant això, la UE tampoc és capaç de generar amplis consensos que legitimin la seva actuació política i econòmica, i és aquesta la pota més feble de la unió.

La victòria electoral de Syriza en 2015 semblava prometre obrir un període de reactivació generalitzada de la conflictivitat social, almenys en el sud d'Europa, amb el primer govern de l'eurozona obertament hostil a l'actuació econòmica de la Comissió Europea i del eurogrup. Amb un programa radical, d'esquerres i centrat a solucionar les qüestions concretes de la població grega, Syriza es va fer amb la victòria electoral. Durant els primers mesos si que protagonitza una lluita contra un dels pilars fonamentals dels plantejaments econòmics de la UE, el deute. Finalment, el govern d'esquerra de Tsipras va capitular en les seves pretensions d'aconseguir renegociar el deute i per tant tenir una pilota d'oxigen per aplicar el seu programa de reformes socials. I les causes són diverses: des de la feble

postura/influència de Grècia a Europa per imposar gens fins al convenciment del propi govern grec que no hi havia alternativa viable a obeir la Troïca. A dia d'avui, el govern de Syriza ha aplicat les retallades més dures de tota la crisi a Grècia. Aquesta lliçó ens ensenya com a joves comunistes que combatre contra la UE no és un joc, sinó que és un adversari que es pren seriosament qualsevol amenaça i va graduant la seva resposta en relació amb l'impacte econòmic que té o pot deixar de tenir aquesta resposta i per tant vèncer a la UE des del nostre país no es deu fer des de forces polítiques deslligades de les masses i que depenguin de el "vot espontani" de la majoria electoral, sinó de forces polítiques electorals molt arrelades en els moviments socials del nostre país per tenir un poble mobilitzat.

En la claudicació del govern grec va tenir molt a veure el paper del govern alemany com a veritable motor polític i econòmic de l'eurozona. En efecte, si la UE es va plantejar com una manera de superar les rivalitats nacionalistes entre França i Alemanya en el període de postguerra mundial, a dia d'avui Alemanya ha desplaçat a França i li ha despulat de gran part de la seva influència en el continent. La majoria de plantejaments econòmics es plantegen, ja no en favor de la classe burgesa europea si no la majoria de vegades dins dels esquemes mentals dels economistes alemanys (amb les pors irracionals a la superinflació, per exemple) i que moltes vegades van en contra de l'interès comú de països com Espanya, dins fins i tot del propi capitalisme. Una de les conseqüències és la reactivació del Front Nacional com a força política de pes a França, encara que les eleccions finalment li donessin el poder al nou tipus de dreta moderna que està proliferant als països europeus, inclòs el nostre.

Un altre episodi interessant a l'hora d'analitzar el moment d'instabilitat que passa la UE és fer esment al procés del Brexit. Impulsat per l'extrema dreta nacionalista anglesa, finalment el partit conservador decideix convocar un referèndum sobre si el R.U ha de mantenir-se en la Unió Europea com a estratègia política per resoldre un problema que es preveia com a fugida de vots cap a altres opcions polítiques de dretes més radicals, els resultats no obstant això no van ser els esperats. Uns anàlisis des de una perspectiva de classe dels resultats escenifiquen que la classe treballadora "nativa" de les ciutats i del camp a Anglaterra i Gal·les van votar en contra de la UE, un exemple clar que encara no ser una percepció totalment clara, quan un projecte va en contra dels interessos socials de la classe treballadora aquesta ho acaba percebent com a negatiu, i en la nostra cultura popular tenim exemples de sobres sobre frases fetes i opinions que carreguen principalment contra la moneda euro. Així mateix, la mobilització del referèndum es pot relacionar directament amb l'augment de la participació del 61% al 69% i amb l'ascens en vots i suport popular d'un partit laborista liderat per Corbyn, i recolzat entre uns altres pels comunistes britànics.

L'últim escenari a analitzar a l'hora de valorar l'actual situació de la UE és el nou govern progressista de Portugal que està aplicant unes polítiques econòmiques que no tenen res a veure amb la línia marcada fins ara pel eurogrup per sortir de la crisi econòmica. Una política molt més progressista destinada en la creació per part de l'estat de llocs de treball, de pujada d'impostos als més rics i de paralitzar la majoria de retallades (i intentar revertir alguns sobretot en l'administració pública). Un programa de govern recolzat des del parlament entre altres partits, el Partit Comunista Portuguès, amb una estratègia molt encertada per a aquests temps: és impensable que s'aconsegueixi una majoria electoral d'esquerra on el PCP sigui l'element hegemònic així que cal aprofitar qualsevol oportunitat per aconseguir un govern progressista en l'econòmic, que reverteixi les polítiques econòmiques de la dreta i que sigui tolerant/accepti la lluita sindical, mètode pel qual es poden aconseguir més victòries sindicals i conscienciar a la classe treballadora de la utilitat

de la lluita conflicte a conflicte. La UE ha tractat l'assumpte portuguès diferent a l'assumpte grec, ja que el govern socialista d'allà en cap moment ha trencat amb la tònica general del Eurogrup i la comissió europea ha preferit silenciar el que fa el govern portuguès com un altre mètode possible per no crear una referència alternativa a la majoria de la població.

IV. Catalunya

La situació que es viu avui dia a Catalunya és molt complexa i va a marcar l'inici d'una nova etapa política i social, per això és important que de cara al nou congrés totes les camarades que participem al debat dels nostres documents polítics compreguem de primera mà la complexa realitat social catalana, perquè és la manera més útil de focalitzar els nostres esforços col·lectius com a joventut i aconseguir una major incidència social.

Per començar, caldria fer un anàlisi de les classes socials existents a Catalunya, més enllà de l'esquema clàssic (però encertat) d'empresaris i treballadors. Catalunya sempre ha estat un territori de grans contrastos econòmics en ser la majoria de la seva superfície camp rural destinat a l'agricultura i ramaderia amb una pagesia amb la propietat de petites porcions de la terra, però sense oblidar-nos de les grans empreses catalanes de la indústria agroalimentàries. No obstant això, en l'actualitat el camp rural català segueix perdent pes demogràfic i cada vegada la importància econòmica és menor (ocorre des de les últimes dècades de la dictadura franquista). La Catalunya rural és al seu torn una zona sociològicament conservadora en lo polític, i des de la massificació del moviment independentista, ha convertit el sentiment soterrat de pertinença a la terra en una voluntat política bastant majoritària a favor de la independència. Partits com l'antiga convergència i ERC és aquí on aconseguen la majoria de les seves quotes de poder municipal i provincial. Al món rural català existeix una excepció: la costa turística. Amb el nou model de turisme massiu a Catalunya, gairebé tota la costa catalana fora de les grans ciutats ha patit la urbanització accelerada amb barris de nova planta durant la bombolla immobiliària, per a una vegada entrats en crisi acabar sent zones fantasmes als pobles, aquest model turístic té al seu torn la conseqüència de la falta de treball més enllà de l'estiu el que obliga a moltes famílies i sobretot a molts joves a emigrar a l'àrea metropolitana de Barcelona, un altre exemple de gentrificació i expulsió dels veïns pel turisme. La massiva construcció de pisos en la costa catalana ha generat un paisatge desolador amb brutals contrastos entre poblats molt turístics i zones abandonades (solament cal fer-se un volt amb cotxe entre Castelldefels i Tarragona per adonar-se).

Al món urbà, i principalment a les comarques més urbanitzades (Barcelonès, Baix Llobregat i Valls Oriental/Occidental) també existeix contrast en forma de desigualtat social bastant palpable depenent del barri on vives. El gran desenvolupament econòmic i social de Catalunya des dels anys 70 del passat segle significo l'enriquiment generalitzat (en comparació de la resta d'Espanya) de la classe treballadora catalana nativa en poder optar a millors treballs, deixant els pitjors treballs als immigrants del sud d'Espanya. Però la lluita sindical mitjans i finals dels 70' i el desenvolupament de l'estat del benestar van aconseguir que després de molt esforç i sacrifici la segona generació (els fills dels immigrants del sud) aconseguís tenir uns nivells de vida dignes i poder accedir a l'educació superior, a la sanitat pública gratuïta, treball estable i altres drets socials. Aquesta és una dada que s'oblida en explicar la "Catalunya d'un sol poble, integradora i solidària". Aquest fenomen va provocar que la centralitat del pensament de la majoria social catalana fos de "classe mitjana", per això moltes persones d'aquella generació encara segueixen tenint el pensament de tornar a

viure com abans de la crisi, no així la joventut treballadora que no ha pogut viure aquest període i per tant no ho té com a referència.

Solament els processos de deslocalització de la indústria (procés de destrucció de llocs de treball) i la introducció de la droga als barris van aconseguir acabar amb la vida associativa que sostenia totes aquestes conquestes de qualsevol atac per part de la patronal. A partir dels anys 90' i ja al segle XXI els grans barris de polígons de les grans ciutats catalanes comencen a convertir-se en zones grises i oblidades per part de l'estat el que genera un procés de retroalimentació entre pobresa, delinqüència i resignació davant la impossibilitat de qualsevol alternativa viable a les cada vegada més dures condicions de vida de la classe treballadora a la ciutat.

Tradicionalment les ciutats al voltant de Barcelona, i la pròpia Barcelona, sempre s'han caracteritzat per absorbir el gran flux migratori que va ésser un component essencial en què Catalunya es convertís en un motor econòmic d'Espanya. I al seu torn, aquesta part de Catalunya sempre ha generat enormes mobilitzacions de caire social per més democràcia, més llibertats, més igualtat i justícia social i més drets laborals. I aquest fenomen sociològic segueix ocorrent avui dia quan el debat no està centrat en la qüestió nacional doncs l'opció considerada com a vot útil dins de l'esquerra és la que es porta més vots, no obstant això, no ocorre el mateix quan el debat se centra en la qüestió nacional. També és aquesta zona de Catalunya la que aglutina més mobilització social fins i tot en època de refluxos com ara, la que concentra major teixit associatiu tant cultural com a reivindicatiu, i és on majoritàriament viu la classe treballadora.

Per això, actualment la classe treballadora catalana no té una majoria d'integrants de treballadors industrials, la indústria en si solament representa aproximadament del 20% del PIB català en 2016, segons IDESCAT. No obstant això, tota l'economia referent al turisme i els serveis representa gairebé un 50%. Des d'hotels fins a supermercats i grans magatzems, passant per restaurants o cadenes de menjar ràpid. Aquí treballen cambrers, cuiners, ajudant de cuina, repartidors, caixers, reposadors i altres llocs de treball que des de fa diverses dècades s'han multiplicat. La majoria d'aquests llocs de treball tenen diverses característiques en comú: estan mal pagats, tenen pèssimes condicions de vida, molta temporalitat i en ser centres de treball on no conviuen més de 20-30 treballadors com a molt, l'actual model sindical no està adaptat a aquesta nova situació i no sap respondre a les necessitats d'aquests treballadors. I la immensa majoria de la joventut catalana o no té treball o té aquest tipus de treball. El que aquestes dades expliquen és que el nou model econòmic de Catalunya es va decantant cada vegada més per un model basat en els serveis al turista i en el turisme en si, més que a generar una economia que estigui al servei de la pròpia població i que sobretot sigui un treball amb unes condicions dignes.

El nivell d'estudis també va segons la renda econòmica i és que segons l'IDESCAT les rendes més baixes de la societat ja no es decanten per entrar a la universitat si no per fer un curs de FP grau mitjà o grau superior.

Tradicionalment, Catalunya sempre ha estat un lloc amb un ric i ampli teixit associatiu de tot tipus i que moltes vegades ha barrejat cultura amb reivindicació social. Des d'associacions culturals destinades a totes les facetes de les nostres vides i de les tradicions que se celebren a Catalunya, fins a associacions esportives, de barri o de veïns, juvenils, esplais, CAUs, casals socials i un dens teixit sindical. A dia d'avui segueix sent molt rica el teixit associatiu però és molt menys reivindicatiu que fa dècades i això és a causa que a dia d'avui la majoria de persones que dirigeixen associacions no són persones conscienciades i per tant se centren més en qüestions culturals. Malgrat això, després de l'esclat de la crisi i amb

l'empitjorament generalitzat de la qualitat de vida de la majoria de la població, el paper de l'associacionisme a Catalunya s'ha tornat una mica més reivindicatiu entorn sobretot a conflictes laborals de llarga durada i gran soroll mediàtic i al moviment estudiantil universitari.

El paper dels moviments socials a Catalunya ha estat vital per construir la idea de Catalunya que avui dia coneixem basada en la democràcia, la diversitat, i per a nosaltres també, en la unitat de la classe treballadora catalana per la millora de les seves condicions de vida, la Catalunya d'un sol poble. És per això que com a comunistes hem de participar activament en els moviments socials, aportant sempre en peus d'igualtat amb altres companys i companyes que no compartiran la nostra ideologia però que al cap i a fi si lluiten per millorar les condicions de vida de la majoria. La nostra participació en aquest tipus d'espais on no sol haver-hi un projecte polític compartit, com a molt algunes idees bàsiques de política inclinades cap a l'esquerra, és vital perquè nosaltres podem aportar un compromís militant, una disciplina i unes maneres d'analitzar els problemes concrets i trobar les solucions que connecten directament amb un projecte de fons, i per tant la lluita per qüestions concretes en els moviments socials es torna més útil.

IV.1. La Catalunya d'avui dia. D'on venim i on anem?

La Catalunya d'avui dia ha viscut un procés d'intent d'independència recolzat per una quantitat important de persones. Però aquesta situació, que ha degenerat en un greu problema la conseqüència del qual més greu és la divisió en el mateix si de la classe treballadora, s'ha anat coent a foc lent durant diversos anys. Enmig d'una greu crisi econòmica i social a Catalunya, amb un govern de coalició entre CiU i PP que aplicava unes retallades molt dures, i amb una contestació al carrer molt important, l'assumpte en primer lloc d'un millor finançament per a l'autogovern de Catalunya i finalment la possible independència han servit per no parlar d'altres temes, almenys des de les elits polítiques que han dirigit el procés. És irrefutable que la contestació i la crítica al carrer que es va produir després del 15M de 2011 contra el govern de CiU amb el procés es va transformar radicalment a aplaudiments i acceptació d'una banda important de la població catalana.

En aquest cas anem a analitzar l'últim cicle electoral a Catalunya que va començar el 9 de novembre de 2014 amb la consulta de la doble pregunta en què va participar una part important, encara que no majoritària, part de la societat. Amb aquest moviment del govern de la generalitat semblava que el control polític de Catalunya ho tenia assegurat però la sorpresa va arribar en forma d'eleccions municipals al maig de 2015 quan les candidatures de confluència d'esquerres, que havien centrat la campanya no en la millora de finançament de l'autogovern català o en una possible independència, si no a millorar la vida a la ciutat, a construir un altre model de ciutat diferent al que es proposava des de la Generalitat o des de Moncloa. Les victòries de les confluències van posar al centre del debat en la societat els aspectes socials, allà on CiU i l'independentisme no se sentien còmode, perquè mes allà d'algunes propostes concretes de la CUP tots els partits i moviments socials independentistes segueixen reclamant una republicana catalana que en els aspectes importants segueix ambigua. Barcelona, Badalona, Montcada, Sabadell, però també en altres punts d'Espanya (destrossant una vegada més la tesi que Espanya és irreformable) on les confluències van guanyar tant al PSOE com al PP.

La victòria de forces que es reclamaven així mateix d'esquerres amb programes electorals basats principalment a sanejar els comptes dels ajuntaments, auditar per netejar la corrupció municipal i centrar els pressupostos municipals en l'acció social als barris populars va ser un

dur revés per a ambdues dretes (l'espanyola i la catalana) i va anar sobretot la victòria institucional d'un cicle de mobilitzacions que va tenir el seu punt culminant en les primeres marxes de la dignitat. Entendre aquest procés significa entendre que: **la victòria institucional de l'esquerra arriba després de teixir una mínima xarxa de moviments socials reivindicatius que agrupin a milions de persones, i no esperant que la participació institucional creu moviments socials reivindicatius** perquè s'està demostrant que no funciona. Les confluències locals com la de Barcelona va aconseguir contra tot pronòstic guanyar a CiU perquè va acollir a tots aquells que portaven des del 15M mobilitzant-se contra el govern de Xavier Trias, i aquí es demostra també una altra tesi que sembla s'ha oblidat. **Les confluències no són res si no acullen en el seu si als moviments socials de les ciutats**, doncs és això el que marca la principal diferència amb la resta de partits polítics, és a dir, convertir a les confluències socials en un moviment polític (posat que l'objectiu és guanyar unes eleccions) però també un moviment social (posat que l'altre objectiu és portar les propostes concretes dels MMSS als pressupostos municipals).

Després d'aquest gran èxit la major part de l'esquerra política va decidir intentar traslladar l'èxit dels municipis a les comunitats autònomes i a nivell de tot l'estat. Enmig d'aquest procés de construcció amb molts errors, personalismes, egos i molt poc debat sobre propostes concretes i començant a dependre del que deien els mitjans de comunicació, van ocórrer les eleccions "plebiscitàries" del 27 de setembre de 2015 on aquesta vegada Junts pel Si, la forma en la qual la dreta catalana va absorbir a la socialdemocràcia d'ERC per tenir-la sota el seu control, intentà revertir la situació de lluita social a Catalunya centrant el debat electoral en el tema de la independència, i el resultat va ser reeixit per als seus interessos. Van aconseguir no sofrir el desgast electoral d'aplicar les pitjors retallades de tota Espanya, i van aconseguir que per primera vegada els barris obrers del cinturó industrial de Barcelona votessin a una altra opció de dreta, Ciutadans, partit neoliberal i companys a Brussel·les de CDC, va guanyar amb la defensa de la unitat d'Espanya. Fins al PSC vaig haver de fer una campanya electoral molt espanyolista per no caure en picat, i ho va aconseguir però a costa d'aparcar el seu tradicional catalanisme progressista, un flac favor a la veritable solució factible del problema i a la unitat de la classe treballadora catalana. La nostra candidatura, Catalunya si que és pot, no va saber entendre el fenomen de confluències a nivell local i simplement es va fer una coalició de partits però amb el nom oficial de confluència, sense tenir moltes simbiosis amb els moviments socials i els seus activistes, amb un discurs molt sindical en una campanya on el tema central era la qüestió territorial i no la qüestió dels drets socials i amb una proposta ambigua sobre l'encaix de Catalunya a Espanya. El resultat va ser la certificació del viratge territorial dels votants de la nostra esquerra, un canvi que ve de fa bastants anys però que en 2015 ja es va veure clarament: **els nostres votants ja no són dels barris de classe treballadora barcelonina, sinó que són de classe mitjana, professionals liberals, joves universitaris. Això no va ocórrer en les municipals on per exemple Barcelona en Comú guanyà en tots els barris de classe treballadora de la ciutat.**

El resultat de les eleccions va ser un parlament molt girat a la dreta i centrat en la desconexió amb Espanya, qüestió que augurava una fractura social immediata en la societat catalana. Amb una esquerra en minoria, els pressupostos de la generalitat han estat sempre de cort neoliberal i una formació anticapitalista com la CUP va votar a favor d'ells per no trencar el "front nacionalista d'unitat" i perquè es van introduir diverses mesures socials. Un altre argument recorregut des del moviment independentista és dir que la dreta catalana és molt més progressista que l'esquerra espanyola. Per començar, la dreta per molt bé que es vesteixi mai va a ser progressista a nivell social i solament va a legislar lleis socials favorables als més pobres de mala gana i obligada per una constant pressió

ciutadana. Moltes vegades s'ha plantejat diverses lleis bastant progressistes presentades en l'anterior legislatura per Junts pel Si com una mostra que la dreta catalana és molt millor que l'espanyola. **Acceptar doncs que nous drets socials com la Renda Garantida**, començada a aplicar en setembre de 2017, **o diverses lleis contra tot tipus de pobresa que anul·lo el TC**, i que realment eren beneficioses per a la classe treballadora, **les va concedir la dreta catalana perquè és més progressista que la dreta espanyola és acceptar que els drets són demanats a una elit cedits al poble per una elit, és a dir, que els drets no són conquistats per la pressió social al carrer**. És tan absurd i perillós pensar així que l'única cosa que fa és silenciar que la lluita si serveix, perquè no hi hauria renda garantida sense que els moviments socials i sindicals s'hagin estat moviment més d'una dècada per aconseguir-ho. Com a joventut comunista no podem acceptar aquesta tesi, els drets socials es conquisten sigui el govern que sigui el que mani. La diferència és que si és un govern d'esquerres preocupat pel nivell de vida de la majoria de la població, el conflicte generat des del carrer i moviments socials no va contra el govern, que és procliu a legislar mesures socials, si no contra les resistències patronals en la societat civil. Però conflicte sempre hi haurà.

Existeix no obstant això una diferència de formes entre la dreta catalana i espanyola. La primera controla molt millor el màrqueting i el discurs polític i per això pot disfressar-se increïblement bé de progressista. La dreta espanyola encapçalada pel PP no necessita de tant màrqueting polític lloc que els seus punts forts són la disciplina interna de partit i el conèixer a la perfecció el seu tipus de votant i com controlar formal o informalment la fidelitat del vot.

En les dues eleccions generals que van ocórrer durant l'anterior legislatura catalana se'ns van ensenyar diverses lliçons més com a joventut comunista. En primer lloc, que **les enquestes menteixen i són una altra arma de l'estat per manipular eleccions al moment en què una candidatura mínimament rupturista té opcions de guanyar (com va ocórrer durant un breu període de temps)**. En segon lloc, que sumar i sumar partits polítics no significa multiplicar com va quedar demostrat amb Units Podem, aquesta suma de partits i coalicions dins d'una mateixa candidatura electoral solament multiplica si el pacte no és solament per a dalt i es trasllada cap a la base de les diferents organitzacions i s'estén més enllà de les eleccions i per tant connecta amb la societat civil organitzada a la base de la societat. I finalment, la gran lliçó d'aquestes dues eleccions generals va ser que **un element imprescindible per guanyar unes eleccions des de les nostres posicions polítiques és la generació a la classe treballadora d'una expectativa de possible victòria i transformació de la societat**, i això és el que va provocar que a Catalunya En Comú Podem guanyés les dues vegades amb el vot massiu de la classe treballadora catalana, i és que quan l'eix central de la campanya són les qüestions socials la dreta perd i l'esquerra arrasa.

Durant aquesta legislatura aquests arguments han estat els principals per desacreditar des de moltes opcions polítiques independentistes el nostre projecte per a Catalunya, sumat a diverses fallades internes en les candidatures electorals on participacions, la situació actual després de tots els successos d'aquesta tardor i d'aquest hivern i les eleccions del 21D és totalment lògica perquè no s'ha sabut seduir al segment de la població sociològica que sempre havia votat opcions d'esquerra transformadora, rupturista o revolucionària en el cinturó industrial de Barcelona. S'han oblidat molt ràpid les lliçons que van donar un triomf electoral en les eleccions municipals de 2015. S'ha tornat a oblidar la mobilització al carrer amb l'esperança d'aconseguir quotes de poder institucional i transformar la societat des d'a dalt i no des de la lluita concreta i quotidiana. **La situació actual** ha donat la raó a aquells que defensaven la tesi de primer el carrer i després guanyar les institucions, i **els ha donat**

una garrotada enorme a tota aquesta part de l'esquerra que històricament ha pensat que la societat es pot transformar radicalment una vegada aconseguit el poder polític, i que l'elit dominant cedirà els seus privilegis econòmics i socials perquè les seves opcions polítiques han perdut unes eleccions. Dit en altres paraules, la conquesta del poder polític no és un mitjà més si no que és la fi última i pel qual cal apostar-ho tot, aquesta tesi ha quedat desmentida.

Des del començament de la segona restauració borbònica, la dreta catalanista —com ha vingut fent des del primer dels seus dies— ha votat conjuntament amb el bàndol monàrquic tots els referèndums i reformes que calessin per donar Espanya al poder econòmic, a més d'haver posat Catalunya com a primer camp de proves de les elits globalistes, votant; sí a la constitució, sí a la permanència a l'OTAN, sí al tractat de la Constitució Europea, a més de estar a favor del TTIP, CETA, TISA (i qualsevol tractat comercial que posi en risc el benestar de la ciutadania catalana), són i han sigut part de les estructures del règim borbònic, per tant un procés encapçalat per la dreta, mai esquarterarà el projecte actual d'Espanya.

El moviment independentista (des dels seus partits fins als seus moviments socials de tot tipus) partien d'una concepció errònia d'Espanya per la qual l'estat no tenia armes suficients, o no estava suficientment desenvolupat o no tenia suficient legitimitat entre els ciutadans com per plantar cara al desafiament que plantejava el govern de Puigdemont, i així mateix partien també d'una altra conclusió errònia per la qual la pota més feble del règim de 78 era la qüestió territorial i que solament per aquí hi hauria una ruptura democràtica que no solament canviaria Catalunya si no Espanya sencera (tesi d'ERC), no obstant això, els fets mostren que l'estat si tènies armes capaces de plantar cara i derrotar/doblegar al govern de la Generalitat aplicant durament la Constitució Espanyola i que justament una de les potes del règim del 78 que crea més consens en la societat espanyola és la defensa de la "unitat de la nació", sobretot en un context polític on el debat se centra a defensar la unitat d'Espanya o la independència de Catalunya, és a dir, l'esquerra s'ha vist superada i la gent treballadora ha votat i s'ha sentit propera majoritàriament a opcions polítiques de dretes. Això pot explicar perquè la classe obrera a Catalunya pateix una fort abstenció, a part de per la falta de mobilització e informació (típic a tota la classe obrera espanyola) i una inseguretat cara a la seva catalanitat provocada pel poder català que històricament ha anat dissenyant un model de allò que és ser 'bon català', es a dir, en no veure-s'hi reflectits en això alguns immigrants han agitat la bandera de sa espanyolitat o andalusitat abans que no pas la de la catalanitat, la solució a aquest problema passa per veure Catalunya com un sol poble: És a dir defensar un catalanisme de classe no basat en els drets de sang, raça, llengua o cultura (cosa que seria més típica de la dreta catalana, ERC o la CUP). Hem d'entendre que veure Catalunya com un sol poble no vol dir, que el català sigui un grup humà monolític i homogeni, més be tot el contrari, és un poble mixt, per això hem de defensar un catalanisme integrador i que no faci diferència entre allò nadiu i allò estranger. No obstant això, quan el context polític esta marcat per la corrupció, la desigualtat social i el creixent augment de la conflictivitat social que el règim del 78 ha de reprimir i per tant desgastar-se públicament, és en aquest context en què la dreta política en general es veu superada i per tant la nostra anàlisi conclou que la pota més feble de l'actual règim polític és justament haver perdut el consens que havia aconseguit amb la construcció de l'estat del benestar espanyol, del desprestigi social arran de trencar el pacte social establert en la transició i plasmat en l'actual constitució, de fer més clar el sostre de cristall que existeix per a la joventut treballadora, de totes les retallades i de la pressurització laboral.

A partir de l'1 d'octubre, com ja ben analitzar, la JSUC vam considerar que no era una manera eficaç ni que tingués garanties democràtiques per solucionar la qüestió catalana. En

segon lloc, la majoria de la població no es va sentir cridada a participar. Malgrat tot això, va haver-hi una altra proporció que si es va sentir cridada, i no solament això, també a mobilitzar-se per allò que consideraven legítim. Aquesta mobilització ens va permetre veure algunes de les maneres que té d'autoorganitzar-se la població amb la pretensió d'arribar a la seva fi, com a punt positiu, a pesar que aquesta fi nosaltres no ho compartim. Tampoc no podem deixar de condemnar la violència i l'agressivitat que l'estat va exercir contra el poble de Catalunya. Es proclamà la independència després d'un discutible referèndum d'autodeterminació (per les faltes de garanties) en el que només votaren el 43,03% del cens —que hem de recordar que no era pas l'oficial— i a les vegueries de Tarragona i Barcelona la participació baixà al 36,82% i al 39,54%. A més, al contrari d'allò que diu la CUP, el biaix de classe és claríssim: Al municipi amb la renda més baixa de Catalunya, Badia, votà el 19,47%, a més és com a mínim curiós que un 23% dels votants badiencs fossin expressament a votar en forma de negativa a la suposada república, quan la mitjana catalana del 'no' va ser de 7,8%.

Passant als fets posteriors com la mobilització del 3-O o les constants mobilitzacions que es van produir primer per la intervenció econòmica, i posteriorment per la intervenció completa a través de l'aplicació de l'article 155 pel PP i el PSOE. Aquestes mobilitzacions que van paraitzar Barcelona i va implicar a una gran part de la població a defensar l'autogovern i l'autonomia de Catalunya. Tot això acompanyat per la detenció de diversos membres del Govern de la Generalitat i dels "Jordis" converteixen la situació catalana en una situació més de repressió i mostra del poder de l'estat enfront dels seus opositors, com ja hem vist anteriorment amb sindicalistes, vaguistes i defensors de DDHH.

Quant a la situació que es troba el règim, sembla visiblement clar que es va a produir un intent de recentralisme i de recanvi de la dreta que va a permetre al règim del 78 regenerar-se d'aquests anys de mobilitzacions, i no solament això, segurament es duguin a terme les mesures més regressives que s'han pogut viure en tot el període posterior a la Transició.

La consolidació i expansió de CeC com el nostre referent electoral i com aglutinador de les forces i col·lectius progressistes de Catalunya ha de ser una de les nostres prioritats, sense oblidar que la nostra prioritat principal és la conscienciació i mobilització social entorn de lluita de classes, nosaltres com a joves hem d'apostar per participar en aquest espai per aportar la nostra anàlisi de la societat i el nostre projecte de futur. No solament això, hem de ser un dels motors en aportació d'idees (Republicanisme, federalisme, socialisme, feminisme) i mobilització a aquest espai que juntament amb altres organitzacions juvenils puguem conformar. Aquest espai hauria de ser obert i democràtic, regit per una Assemblea General que triés els seus òrgans d'adreça, sempre plurals i representatius de les diferents opinions que puguin sorgir.

Hem de defugir de una organització juvenil molt burocratitzada i que no desperti cap interès entre la militància de base en participar-hi. En moltes ocasions ha passat que al final han acabat essent espais on solament treballen les direccions nacionals de algunes joventuts polítiques, i aquí recau l'error. L'espai jove de CeC ha de ser en primer lloc molt prim a l'hora de crear responsables polítics i en segon lloc un "think tank" per la resta de la confluència arrossegant moltes propostes ambigües que provenen de CeC cap a posicions d'esquerra mes radicals, i sobretot, mes centrades en la realitat immediata i concreta de la classe treballadora catalana. A nivell local, l'espai jove creiem que ha de servir per articular tot un seguit de propostes concretes i contextualitzades a cada ciutat i poble per a poder arribar i convèncer a una majoria de la joventut amb propostes polítiques i electorals en que es sentin molt identificats.

IV.2. El nostre projecte per a Catalunya

La JSUC com el PSUC-Viu es defineix com una organització nacional i de classe. Reconeixem a Catalunya com una nació amb les seves particularitats econòmiques, socials culturals, històriques, jurídiques o lingüístiques. Aquesta Catalunya d'un sol poble que com a organització comunista defensem no està en contraposició amb defensar les identitats individuals de cada persona amb la seva pròpia llengua materna o la seva pròpia educació/cultura vital, és a dir, que la nostra visió de Catalunya no contradiu a respectar a totes les persones sense discriminació de cap tipus (ni religió, ni sexual ni cultural/lingüístic). Per tant, el nostre projecte polític per a Catalunya, d'acord amb el nostre partit referència, és la que pretén agrupar a tots i totes en una societat integradora, cohesionada, unida, lliure i solidària. Una concepció nacional i internacionalista del nostre territori.

Vinculem la lluita de Catalunya com un sol poble, enfront dels qui pretenen crear una fractura social que desuneixi a la població per motius de llengua o cultura, a la lluita solidària amb la resta de pobles d'Espanya, a la lluita internacionalista contra la globalització, la defensa del sector públic i de tots els assoliments socials de l'estat del benestar, la defensa d'escola pública, en català i amb immersió lingüística, la defensa d'una fiscalitat progressiva, la lluita contra la corrupció, el frau, l'evasió de capitals i per la reforma del model de finançament de l'estat. I finalment, la defensa d'una educació gratuïta a tots els nivells i en tots els aspectes.

Defensem el catalanisme popular perquè és una de les formes que els comunistes tenim per reconstruir la nostra influència en la societat catalana i construir una societat integrada, i no dividida per motius culturallingüístics, perquè el catalanisme popular persegueix la construcció d'un model de país on les capes populars i la classe treballadora senten com a seu en estar integrades. A nivell pràctic, el catalanisme popular creiem que s'ha de transformar en una República Federal en tota Espanya amb el dret d'autodeterminació (i per tant el respecte a tot tipus de diferències culturals) com un dels components per solucionar aquest greu problema. El catalanisme popular és justament construir un projecte de país al servei dels interessos de les classes populars allunyat de l'atzucac per als interessos d'aquestes capes dels projectes de PSC, PP, Cs o Societat Civil Catalana.

La JSUC no és una organització política que defensi la independència ni com a mètode per defensar la cultura catalana ni com via per augmentar el nivell de vida i democratitzar profundament les institucions, ni tampoc com via o pas intermedi a una futura revolució social. Els esdeveniments més propers han demostrat que realment el procés independentista de Catalunya no està conduït per l'esquerra política, ni tampoc aspira a fer un país millor, encara que si que el debat sobre models de país que tenen pendent els independentistes pot ser una bona oportunitat de plantejar un model de país més democràtic. Al seu torn aquesta oportunitat és un arma de doble fil: perquè també es pot presentar des de la dreta catalana un model de país més desigual, més desregulat i moltíssim més neoliberal, i més que les principals forces en el Parlament de Catalunya són dues opcions polítiques de dretes en l'econòmic.

V. La situació a Espanya

La JSUC creu convenient tractar la situació actual d'Espanya perquè el que ocorre aquí afecta a tota Espanya i viceversa. I a pesar que l'important és tractar d'analitzar la nostra situació més immediata en el nostre entorn més concret, Catalunya, també és important fer la nostra anàlisi de com el que passa a Espanya ens afecta directament a nosaltres com a joves comunistes de Catalunya.

L'anomenat règim del 78 és el resultat final d'un procés històric que cridem Transició. Mentre que l'arribada de la democràcia i de llibertats civils arribo en forma de ruptura amb el status quo a Portugal o a Grècia, a Espanya arribo promoguda pel mateix govern franquista. Però **és urgent per a nosaltres com a joves comunistes començar a allunyar-nos de la crítica infantilista a aquest període** i fer un balanç real per entendre realment com és l'estat i els seus punts febles, aprendre dels encerts i dels errors de l'esquerra i dels comunistes.

Va ser en els anys 70' u dels períodes on el nostre partit va tenir major influència social i capacitat real de transformar-ho tot, amb una respectiva joventut comunista que tenia la mateixa influència entre els joves de classe treballadora. Aquesta acumulació de forces va començar a la fi dels anys 60' quan l'estratègia del partit i de la joventut a Catalunya passo per centrar-ho gairebé tot en el conflicte social i en l'extensió dels moviments socials a la majoria d'àmbits vitals de la població. Per això, la creació de les CCOO a Catalunya responent a una necessitat vital d'un sindicalisme que fos al seu torn bastant organitzat i amb capacitat de resistència en les vagues però també amb capacitat d'adaptació davant qualsevol context ràpidament, extensió per la majoria de centres de treball de la ciutat... Però també les lluites en la comunitat educativa per noves escoles, els professors no numeraris, les lluites universitàries. Hem d'entendre la transició com un període històric on hi havia tal grau de conflictivitat social a les principals ciutats d'Espanya que els nous capdavanters d'una dictadura sense Franco no van tenir més remei que transformar l'estat en una democràcia formal, **i per tant entendre el pas de la dictadura franquista a una democràcia occidental amb bastants avanços socials no com un "regal" de les elits franquistes si no com una derrota d'aquestes en el seu intent de mantenir la dictadura i d'una victòria de la mobilització social en el seu intent d'aconseguir els drets essencials per desenvolupar la seva activitat sense por a ser detinguts.**

Entendre la democràcia com un dret conquistat és entendre que la pota més feble del règim del 78' és la mobilització social perquè tant la constitució com les primeres lleis es van fer en un context d'àmplia mobilització i amb una patronal que en molts conflictes laborals anava cedint, per aquest motiu en aquest moment la majoria de treballadors pensessin que la vaga si funcionava perquè realment funcionava i moltes vegades es guanyava. Quan la mobilització va anar a menys van començar a incomplir-se o a retallar tots aquests drets guanyats a poc a poc, fins a l'arribada de la crisi econòmica en 2008, per la qual cosa existeix una absència/incapacitat de l'actual règim de legitimar-se entre l'àmplia classe treballadora urbana que és la que més aviat percep les conseqüències d'haver trencat el pacte social en el qual se sustentava la viabilitat de l'actual democràcia espanyola. Per tant, **trencar el status quo** no vindrà des de la qüestió territorial ni des de la qüestió electoral (dues qüestions ben controlades pels qui tenen el poder en aquest país) si **no des de la incapacitat del règim del 78 d'oferir un futur, un treball digne, una vida en condicions a la immensa majoria de la seva població posat que els drets socials que permetien això en un context del capitalisme van saltar per l'aire.**

En el 2008 es va produir una greu crisi econòmica en el capitalisme occidental que per descomptat afectà greument a Espanya. Una vegada més, les tesis de Marx de les crisis cícliques tornaven a encertar i aquesta vegada enxampaven als comunistes espanyols en un context difícil per l'escassa mobilització social (d'acord amb Europa) i amb l'acomodació institucional com a principal activitat partidista. Aquesta crisi que en el seu inici no va despertar una gran resistència social va tenir el tràgic efecte d'acomiadaments massius i empitjorament de les condicions de vida i de les condicions de treball a una velocitat de vertigen. Principalment perquè la part de l'economia destinada a construir habitatges havia crescut de tal manera que la seva viabilitat era impossible lloc que construïa més del que podia vendre i a preus cada vegada més cars. Generava moltíssims llocs de treball, però ficticis, perquè quan van començar els problemes es van perdre la majoria de llocs de treball en la construcció. La crisi de 2008 en la majoria de països va ser bancària, en el nostre context nacional afecte a les empreses de la construcció i a les Caixes d'Estalvis, aquelles empreses que més havien especulat en els últims anys i que més havien crescut amb guanys ficticis.

Les primeres resistències socials a aquesta dramàtica situació laboral van venir per part dels sindicats, just abans de l'aparició del 15M en 2011. En primer lloc, perquè van anar els primers a mobilitzar a les seves bases, a oferir algun tipus de resistència als centres de treball on tenien afiliats i quadres sindicals malgrat tenir-ho tot en contra, i perquè van iniciar un cicle de mobilització amb la vaga general. Així i tot, molts activistes se solen oblidar d'aquesta dada i veuen el 15M de 2011 com l'inici d'un cicle de mobilitzacions el punt àlgid de les quals són les Marxes de la Dignitat i que a partir d'aquí comença el seu descens perquè tota la força acumulada comença a centrar les seves esperances a guanyar eleccions.

En el context d'avui dia i amb tot el que ha passat en els últims mesos de 2017 s'ha demostrat que per trencar el status quo del règim del 78 no és vàlida la independència sense més, i que als únics moments en què la qüestió territorial ha desafiat seriosament els fonaments de l'actual estat espanyol ha estat quan a part d'incloure la independència de Catalunya al seu programa, l'ha lligat a un programa reformista social i quan els seus principals directors polítics (PdCat) han perdut el control del procés. Després de les eleccions del 21 de desembre de 2017 i recuperat el control del procés, la idea d'independència comença a de nou a ser alguna cosa llunyà (en part per la indecisió de la dreta catalana de fer el pas definitiu i suportar llavors una repressió àdhuc major de la qual ja han sofert els seus principals quadres polítics).

L'única manera de trencar el status quo i així ho va demostrar la reacció de l'estat espanyol i la gran patronal després de les Marxes de la Dignitat, és la mobilització social centrada en el conflicte social i generar una xarxa d'organitzacions de base que aglutini a la majoria de sensibilitats d'esquerres, anticapitalistes, etc... entorn dels moviments socials i no entorn de guanyar o no unes eleccions generals ni a independitzar una nació de dins de l'estat. És clar, no obstant això, que qualsevol procés rupturista per motius socials contra l'actual règim ha de tenir una proposta territorial ben definida i que superi els límits de la Transició.

La nostra proposta constituent i rupturista és republicana i federal, dos termes que para nosaltres han d'anar de la mà per ser possibles i reals, ja que una república que no sigui federal al nostre país està abocada al més fracàs dels absoluts, i un federalisme que no sigui republicà aquesta igualment condemnat a repetir els mateixos errors i a tenir les mateixes limitacions i la mateixa desafecció, al cap i a la fi, de bona part de la societat i de la classe treballadora. El principal obstacle avui dia per al moviment republicà a Catalunya és l'hegemonia que manté el moviment independentista amb la seva reclamació de la

república catalana independent, una cosa que nosaltres no compartim com a organització juvenil.

Però la nostra proposta de república federal va associada a uns elements innegociables:

- 1) La república federal ha de ser la forma de l'estat sorgida després d'un procés constituent rupturista amb l'actual status quo en tota Espanya perquè aplica com a seu el dret d'autodeterminació.
- 2) La república federal és el pas previ a la construcció d'un sistema socialista en tota Espanya.
- 3) La república federal ha de significar l'establiment d'una democràcia avançada que utilitza totes les eines actuals per fomentar la participació popular des del foment/permisivitat per al desenvolupament de tot tipus d'organitzacions socials i civils fins a l'aplicació de la internet i de la participació virtual com a mètode per al control popular de les institucions estatals.
- 4) La república federal ha de tenir un marcat caràcter municipalista i ha de dotar als ajuntaments de suficient pressupost perquè puguin tenir un poder real en els seus municipis i poder solucionar la majoria de problemes dels seus habitants, ja que els ajuntaments són les institucions públiques més properes a la població.

VI. L'actuació de la JSUC en els moviments socials

L'actuació en els fronts de taules és de vital importància per a la nostra organització per tot el que adquirim com a experiència militant i per tot el que podem aportar al conjunt dels moviments socials. En primer lloc, participar en organitzacions externes a la nostra organització i que no se centren al 100% en qüestions polítiques ens aporta com a militants una experiència única, una comprensió més detallada de la realitat social de la qual també som participis però que fins que no ens convertim en "activistes" no és més que una visió de la realitat bastant generalitzat i parcial. I en segon lloc, és important participar en els fronts de masses perquè com a comunistes podem aportar a les reivindicacions de millores concretes un fons, és a dir, un sentit ideològic que superi el marc del capitalisme que per tant no serveixi per millorar el capitalisme si no que sigui com una cessió del sistema davant una lluita col·lectiva guanyada des d'a baix i contra el sistema. A més, com a comunistes podem arribar a aportar la disciplina militant que practiquem a nivell intern en el sentit de tenir compromís amb aquelles tasques que se'ns han assignat dins del front de masses i donant exemple de les virtuts d'un quadre comunista.

Però la participació dins dels fronts de masses no és homogènia ni ha d'actuar-se exactament igual en tots els casos, la majoria d'actuacions són pràcticament úniques i no existeix més manual que l'experiència pròpia de cada militant. No obstant això, si que existeixen uns mínims ètics de convivència en aquells llocs on com a comunistes ens trobarem ideològicament en minoria perquè la majoria de persones o no tindran unes idees polítiques clares o simplement compartiran part de les nostres idees i per tant seran d'esquerra, i aquest escenari a dia d'avui és el comú en gairebé tots els moviments socials on anem a actuar. I partint d'aquesta realitat, com a comunistes hem d'aprendre a treballar en aquests contextos sempre buscant que aquell front de taules representi al màxim nombre de sensibilitats d'aquell sector de la societat que vol representar.

VI.1. Moviment estudiantil

Un dels fronts de masses més importants per a una joventut política és el moviment estudiantil en el seu conjunt, des de la universitat fins a la formació professional passant per això, batxillerat... És important que participem de les lluites estudiantils per millorar el dia a dia a l'aula i per defensar un sistema educatiu públic a favor dels nostres interessos socials.

En la nostra última Assemblea decidim que AEP seriosa el nostre sindicat estudiantil de referència per les diverses coincidències estratègiques i a causa que el moviment estudiantil no està aïllat de l'actual dinàmica sobre la qüestió nacional, i per tant forma part del moviment estudiantil que no aposta clarament per la independència de Catalunya. La Associació d'Estudiants Progressista és una organització que forma part del moviment estudiantil i on diversos camarades que avui dia ja militen en el PSUC-Viu, en la seva etapa en la joventut comunista havien treballat allí.

El moviment estudiantil pot considerar-se el front de masses més còmode per a la militància comunista a causa de l'alt grau de politització de la majoria dels seus integrants per ser el seu centre d'activitats les universitats catalanes. Aquest element que és alguna cosa bastant positiu és alhora una gran limitació per al moviment estudiantil posat que en els últims anys no ha sabut sortir de les universitats i aconseguir una base de suport tant en les Formacions Professionals de Grau Mitjà i de Grau Superior com en la secundària i el batxillerat, és a dir, en els instituts, excepte alguns casos aïllats. La majoria de plataformes/assemblees que treballen entre els estudiants dels instituts apareixen "del nores" i sense el suport/assessorament de cap organització del moviment estudiantil, si no com una idea pròpia dels estudiants de secundària i batxillerat del centre i que en la majoria dels casos s'acaba diluint quan el nucli de gent activa que ho mou tot abandona la seva etapa d'estudis en l'institut. És per aquest motiu que més enllà del treball de la nostra militància en AEP, com a joventut comunista també hem de tenir en compte generar moviment estudiantil en els instituts i les FP. Per la seva banda, AEP va aprovar en la seva anterior assemblea que també treballaria per tenir presència en els FP.

A part d'aquesta referència en AEP com a sindicat estudiantil i front de masses on compartir espai amb joves d'ideologia progressista, hem de comprendre la diferència entre sindicalisme i assemblearisme i, per tant, les assemblees d'estudiants que es formen als diferents nuclis estudiantils (facultat, institut, escola,...). Les assemblees d'estudiants són a la fi, l'eina material i pràctica del moviment estudiantil i, per això, és encara més important per a nosaltres com a comunistes participar-hi, tot i les diferències ideològiques que es puguin arribar a donar en alguns casos.

VI.2. Moviment obrer

El moviment obrer és vital per a qualsevol organització comunista perquè històricament és aquí on ha radicat la seva major força més enllà de les qüestions estrictament polítiques. És en el moviment obrer organitzat on es va teixir la primera trinxera de lluita contra el capitalisme i a dia d'avui és una de les poques trinxeres que estan podent aguantar (no sense algunes derrotes) l'ofensiva actual del capitalisme al nostre país. No obstant això, la joventut treballadora es troba en la seva major part no sindicalitzada i per tant no organitzada, i normalitzant situació de precarietat laboral que la generació dels nostres pares podrien arribar a acceptar, però sense veure-ho normal i amb esperança de canviar-ho amb el pas del temps.

La majoria de llocs de treball de la joventut treballadora a Catalunya són posats molt mal pagats amb moltíssimes hores en el contracte o amb poquíssimes hores, en alguns casos a dies solts i amb una temporalitat altíssima fins a l'extrem que existeixen treballats on donen d'alta i de baixa diverses vegades al mes. Aquesta enorme temporalitat i precarietat impedeixen i arriben a atemorir que els i les treballadores joves es plantegin lluitar per millorar les seves condicions de treball. Perill a perdre el treball per l'alta taxa d'atur juvenil i la dificultat de trobar un altre (fins i tot encara que aquest mal pagat), la desafecció de bona part de la joventut treballadora cap a la participació en els sindicats o en qualsevol tipus d'associació tret que s'ofereixi alguna cosa "atractiu" en un sentit d'oci i esport, el tipus de treball destinat a la joventut treballadora /sobretot en petits i mitges empreses on el paternalisme i el tracte directe entre cap i empleat genera una dinàmica de relacions socials "amistoses" que moltes vegades serveixen com a tallafocs perquè la ràbia per les pèssimes condicions laborals es vehiculi en una lluita organitzada) i per descomptat l'enorme despolitització són els elements importants a l'hora d'entendre el desolador panorama en el moviment obrer juvenil.

No obstant això, en la nostra última Assemblea decidim que el nostre sindicat de referència seria la secció jove de CCOO a Catalunya, Acció Jove. I hem començat a treballar dins d'aquí, però sense una àmplia participació de la nostra militància. És indispensable que tota la militància es conscienciï de participar en aquests espais, però sobretot, **és fonamental que tota la militància prengui consciència que ser comunista no és solament militar en una organització si no que és a més ser-ho més enllà de l'estrictament polític i en el cas del moviment obrer ser comunista també implica un treball diari i quotidià amb els i les companyes de treball** i saber aprofitar l'oportunitat quan sorgeix intencionadament o de manera espontània un conflicte laboral en l'empresa i convertir-se en un de les persones que ajuden a promoure aquesta lluita perquè obtingui èxit.

VI.3. Moviments veïnals i juvenils de barri

Un front important però que fa temps rep molt poca atenció per part dels partits comunistes és el front als barris. L'àrea metropolitana de Barcelona, per les seves característiques demogràfiques, té una gran quantitat d'aquests barris i és on majoritàriament viu la classe treballadora catalana, també és on viuen la majoria de les nostres camarades tant de partit com de joventut. El front al barri té unes característiques diferents als altres dos fronts definits amb anterioritat posat que es treballa sobre el territori i no sobre un sector concret. I en un territori existeix una enorme heterogeneïtat de persones, encara que als barris populars existeix també una homogeneïtat tant de manques en equipaments i via pública com en renda econòmica dels seus habitants i són aquests dos elements els principals temes de treball.

La militància de la JSUC ha de participar de totes aquelles organitzacions juvenils, culturals, veïnals que tinguin l'esperit d'organitzar a tots els veïns en diferents activitats lúdiques/culturals, mentre que al seu torn va creant comunitat i cohesionant a tots els veïns i genera conflicte veïnal davant les greus manques de tot tipus que pateixen els nostres barris.

VII. La urgència d'una proposta ecologista

Des del segle XIX, Engels ja va integrar el concepte del medi ambient en les tesis marxistes, veient a l'home com un producte de la naturalesa. Encara que les accions de l'ésser humà i del medi ambient tenen conseqüències un en l'altre, la humanitat necessita a la naturalesa a tot moment per sobreviure, però no a l'invés. La infraestructura de les societats humanes, el sistema econòmic, és el que ha determinat la relació entre ambdues parts a cada moment, de manera que com més gran ha estat el coneixement que l'ésser humà ha tingut sobre el seu entorn, major i millor ha estat la seva dominació sobre la naturalesa.

Des del marxisme, en la relació home-naturesa s'ha d'incloure el procés de treball com a mitjà per establir aquesta relació. Durant el comunisme primitiu encara existia una lluita contra la naturalesa, però amb a la civilització van començar a aparèixer indústries i ciutats, i amb elles els residus i la contaminació. Quan va començar a néixer el capitalisme, el colonialisme i el desenvolupament industrial van portar a la sobreexplotació dels recursos, especialment de combustibles fòssils. Els avanços en la ciència i tecnologia van millorar el procés d'extracció de recursos i acumulació de riquesa fins a provocar guerres pel seu control en la fase imperialista. Al mateix temps, la contaminació es va tornar un problema de primer ordre per a la humanitat.

El capitalisme constitueix en si mateix una contradicció amb la naturalesa. L'anarquia en la producció impedeix qualsevol tipus de planificació i que es distribueixin recursos i mercaderies sobre la base de la sostenibilitat i l'equitat, ignorant el caràcter finit dels recursos. Per la seva banda, el consumisme i l'obsolescència programada escurcen el valor d'ús dels productes i generen un accés desigual a la tecnologia entre classes i països.

El capitalisme a el "primer món" ha construït un model energètic injust i insostenible. L'alta dependència cap als recursos no renovables fa que el seu control sigui vital per a les potències imperialistes, major conformi s'esgoten les reserves (queden 40 anys de petroli, 70 de gas natural i 100 de carbó). El control de les mines i metalls també ha causat múltiples conflictes (coure a Xile, coltan en el Congo, fosfats en el Sàhara...), i fins i tot l'aigua potable s'està convertint en un recurs escàs, al que 1100 milions de persones no poden accedir mentre se segueix contaminant.

D'altra banda, l'activitat humana està alterant de forma artificial el procés de canvi climàtic, d'una forma que pot provocar danys irreversibles per a la vida a la Terra. La contaminació atmosfèrica per la crema de combustibles fòssils incrementa l'efecte hivernacle i ja és responsable de 150.000 morts anuals; encara que el Protocol de Kyoto segueix sense ratificar-se pels majors responsables, representa un compromís mínim que ha de consolidar-se com a marc normatiu internacional i hem de reivindicar com a organització ecologista. Tampoc ha d'oblidar-se la contaminació del sòl (desertificació, erosió, degradació per pesticides i herbicides, acidificació...), de l'aigua (causant de més de 3 milions de morts a l'any per infeccions) o de l'aire (amiant, benzè, metalls pesats...). Quant als residus, malgrat les polítiques de reciclatge, si l'augment del consum no cessa la quantitat d'escombraries reciclades mai arribarà al nivell de la produïda, per la qual cosa en primer lloc s'ha d'apostar per reduir la producció i reutilitzar tot el possible.

Per agreujar més la situació, aquests problemes ni tan sols estan justificats pel model energètic: el rendiment de les centrals tèrmiques és molt baix i les alternatives passen per agrocombustible que permeten especular amb aliments, o per l'energia nuclear amb reserves igualment escasses.

En la nostra realitat concreta la situació es repeteix. La mateixa UE té problemes de proveïment que la porten a entrar en tots els conflictes pel control de recursos i que la tornen vulnerable en el conflicte inter-imperialista entre EUA i Rússia. Espanya, per la seva banda, manca d'hidrocarburs líquids i gasosos, i la infrautilització del carbó ens deixa amb un sistema energètic deficitari i dependent, més encara amb les retallades a la recerca i les subvencions que impedeixen el desenvolupament d'energies renovables no mercantilitzades. Per això hem d'apostar per una planificació de les polítiques energètiques perquè responguin a les necessitats que tingui la població, passant per una reducció del consum i per la recerca en energies renovables per avançar en majors quotes de sobirania energètica. Al costat d'això és imperant integrar les solucions en la reducció del canvi climàtic, especialment greu a Espanya per la desertificació (37% del territori en risc) i per l'augment i perillositat dels incendis forestals.

Les solucions que hem de buscar en la nostra proposada ecologista no poden integrar-se ni en les tendències reformistes dels partits "verds", obstinats en un capitalisme sostenible, ni en les anticapitalistes, on el sector anarquista ha deslligat les lluites obreres de l'ecologisme. Cal construir un projecte ecologista des del socialisme, on la propietat obrera dels mitjans de producció permeti planificar l'economia segons les necessitats ecològiques i es marquin objectius a llarg termini per preservar la naturalesa per a les generacions futures. En aquesta proposta s'hauran de tenir en compte criteris d'eficiència i comptar amb els efectes ecològics per minimitzar el dany ambiental, considerant els efectes de la producció com a part d'un tot en la política econòmica socialista. Al costat d'això, també s'haurà d'educar i legislar en matèria ambiental, ja que el socialisme per si mateix no és suficient per preservar la naturalesa, sinó que necessita d'una consciència i voluntat política per garantir una vida digna d'una manera ecològica i sostenible.

VIII. El model de turisme que defensem

En 2017 han arribat a Espanya més de 66 milions de turistes (amb Catalunya com a primera destinació), continuant amb la imatge de el "sol i platja" que se segueix associant a Espanya. Aquest model de turisme massiu ha transformat la felicitat individual en un negoci, sense considerar a la població amfitriona ni els seus drets. Durant anys, el turisme ha augmentat els seus beneficis a costa de la destrucció del medi ambient, de la desaparició del paisatge en favor de la bombolla immobiliària i les constructores, mentre béns comuns com la terra i l'aigua se segueixen encarint per a la població local.

L'altra cara del turisme, oculta o ignorada per molts visitants, apareix quan les treballadores es veuen forçades a ocupacions cada vegada més precaris, amb contractes temporals, salaris sota mínims i sense amb prou feines drets laborals. Fins i tot així, quan la situació s'ha aguditzat i les classes populars han tractat de defensar els seus drets, el capital ha encunyat el terme "turismofòbia" per culpar-nos de generar un problema per lluitar contra la mercantilització de la ciutat.

Especialment per a la joventut, la precarietat fomentada pel negoci del turisme impedeix la seva emancipació i que es construeixin alternatives per garantir els seus projectes de vida basats en el dret al treball i l'habitatge digne. Sobre aquest últim punt, durant els últims mesos els desnonaments han augmentat per impagament de lloguer, mentre les inquilines es troben cada vegada més indefenses davant el mercat i els grans propietaris. En grans ciutats, els problemes de l'especulació s'uneixen amb els de la massificació turística, fase

superior de la gentrificació: la població local no se substitueix per una comunitat més rica, sinó per una no-comunitat sense vinculació amb el barri, concentrada en edificis reconvertits en hotels o en apartaments turístics il·legals.

Aquest model de turisme està portant amb si l'expulsió de la joventut obrera que no pot seguir el ritme creixent dels preus en l'habitatge i béns de primera necessitat. Amb la massificació turística també es destrueix el teixit veïnal i els barris es transformen en zones de consum i oci, on els comerços locals queden desplaçats per grans cadenes d'hostaleria que, novament, segueixen explotant precàriament a les joves desplaçades. Fins i tot fora de les ciutats se sofreixen els efectes del turisme massiu: en la perifèria, pel desplaçament de la població de barris gentrificats, s'acaba encarint el nivell de vida; als pobles i el mitjà rural, l'èxode de la seva població que impedeix desenvolupar projectes comuns i aboca als seus habitants a dependre del turisme rural.

Partint de la base que totes serem turistes en algun moment, la nostra proposta ha de passar per la limitació del turisme, per impedir que influeixi negativament sobre l'habitatge o els recursos i sobretot per evitar que es transformi en el sector principal o únic de la nostra economia. Hem de lluitar per construir un model turístic sostenible ecològicament, basat en el dret al descans, en l'intercanvi cultural i en el respecte entre visitants i habitants, digne per a les treballadores i dirigit econòmicament al benefici de totes.

IX. Proposta sobre les noves tecnologies i els nous sectors productius

Des de la implantació de les polítiques neoliberals, el capital financer s'ha desregulat mentre queia l'Estat del Benestar. El postfordisme ha portat a la desindustrialització, externalització i deslocalització del teixit productiu, amb la qual cosa els avanços científics i tecnològics no arriben a ser font de riquesa i benestar, sinó que perfeccionen l'explotació i exclouen a milions de persones. L'entrada massiva del capital financer en les corporacions industrials ha impulsat una necessitat de finançar i accelerar aquestes innovacions tecnològiques per mantenir la competència, la qual cosa dificulta l'amortització dels equips i esgota els recursos i el medi ambient.

Amb el model de fàbrica difusa i producció en xarxa, les empreses divideixen la seva plantilla en unitats externalitzades que se subcontracten mentre empitjoren les condicions de treball. En aquest mercat laboral, la precarietat es torna habitual per a les treballadores: flexibilitat, temporalitat, eventualitat, la desregulació en la contractació, etc., deixant-nos cada vegada més vulnerables i menys organitzades.

A Espanya, l'atur juvenil és del 36% i només estan actives el 59% de les persones en edat laboral; encara més, la taxa d'activitat de les dones és de només el 53%. Malgrat això, per a les persones actives cada vegada és més freqüent que la seva ocupació no garanteixi un mínim de condicions de vida. Quan la tinença o no d'un treball es torna tan vital i s'ignora la qualitat del mateix, la dinàmica capitalista s'enxeba amb els sectors més vulnerables, com les dones, les joves o la població immigrant, i les poques millores aconseguides amb l'acció organitzada no arriben als qui sofreixen l'explotació amb més violència.

Actualment, la precarietat ja ha transcendit el mercat laboral i es transforma en la incertesa i la pèrdua del gaudi de drets socials i polítics, que visibilitza la crisi de l'Estat del Benestar.

Joventut Socialista Unificada de Catalunya – Joventut Comunista

Les capes mitjanes d'occident segueixen empobrint-se i els països perifèrics són cada vegada més explotats gràcies a la globalització.

No obstant això, encara que els llaços de solidaritat de classe són cada vegada més febles, l'excessiu egoisme dels nous valors capitalistes necessita complementar-se amb els aparells de dominació ideològica, que alternen l'explotació amb falses formes de "solidaritat compensatòria": filantropia, col·laboració amb ONGS, etc.; una volta a les formes laiques de caritat en desaparèixer l'estat social. Al costat de les noves formes de netejar consciències també se segueix intentant humanitzar el capitalisme en forma d'economies col·laboratives, sota la cultura del emprenedor. Precisament, en aquests models de negoci és on més rellueix la precarietat, sota esclatxes legals dels "falsos autònoms" o amb salaris en funció de serveis i no d'hores.

Malgrat els envesteixes del capital, a les dificultats per organitzar-nos, a l'hegemonia cultural en la nostra contra, ja s'han aconseguit les primeres victòries per part de treballadores precàries: la vaga de les Kellys, també afectades per la massificació turística; la de la plantilla de Deliveroo contra la figura del fals autònom, etc. Necessitem lluitar per canviar aquest model productiu i acabar amb la precarietat. No podem permetre que les úniques solucions siguin pegats, com els Planes de Garantia Juvenil, doncs amb ells només acaba beneficiada la patronal pels baixos salaris i les subvencions, eternitzant els contractes en pràctiques. Hem d'apostar per un model productiu no basat en la terciarització i que no es lucri a costa dels nostres drets laborals, que sigui capaç de satisfer les necessitats de la població, generar llocs dignes i sostenir el sistema de pensions per facilitar l'accés de la joventut al treball.